

Jézus - a nazarénus

Wolf Károly Miklós - Budapest, 2005

Copyright © Wolff Károly Miklós. All rights reserved! Minden jog fenntartva! A jegyzet egyetlen része sem sokszorosítható, vagy közölhető semmilyen formában és értelemben, elektronikus, vagy mechanikus módon, beleértve a fénymásolást, rögzítést, vagy az információrögzítés bármely formáját a © tulajdonosának írásos jóváhagyása, engedélye nélkül!

Bevezető

Ez a könyv nem vallási témájú mű, hanem a rendelkezésre álló dokumentumok alapján a kor politikai-társadalmi tükrében kívánom megvilágítani Jézus életét és munkásságát. A biblia elég fukar módon bánik el személyével. Csak néhány pillanatot ragad ki az életéből és azt is érintőlegesen teszi.

Megpróbálom a bevezetőben egy kissé távolabbról kezdve Jézus életének bemutatását. Természetesen a rendelkezésre álló forrásművekben (lásd irodalomjegyzék a mű végén) mindenki utána nézhet az állításaimnak.

A KERESZTÉNYSÉG KIALAKULÁSA

A keresztény, máshol keresztyén vallások alapjául szolgáló mű a biblia, eredeti (görög) jelentése: könyvek. Nyugodtan nevezhetjük a „világ bestsellerének”. A zsidóság vallástörténetéről szóló művek összessége. Ez a könyv a zsidó nép történetét foglalja magába, mégis világméretűvé nőtte ki magát. Ennek több oka van: vallástörténeti szempontból olyan forrásmű, amelynek hitelességét mind a mai napig nem cáfolja senki. Másrészt „kultúrtörténeti csiszolt drágakő”.

A Biblia két nagy fő részből áll: ótestamentum (Ószövetségi szentírás); újtestamentum (Újszövetségi szentírás). Az ótestamentumon belül Mózes öt könyvét a Tórát (Törvény), az Újtestamentumon belül az evangéliumokat (örömhír) szokták külön kiemelni. A Talmud a bibliai szövegek szóbeli magyarázatainak héber nyelvű gyűjteménye. Kiemelendő mű még Zohár a ragyogás könyve, valamint a Kabbala.

A bibliának 900 verziója létezik világszerte. Majdnem a föld minden nyelvére lefordították. Ennek következménye viszont az, hogy sok „ferdítés” is került bele; a torzítások ellenére olyan alapvető igazságokat is tartalmaz, hogy tartalma nem vitatható. A Biblia sok helyen elvesztette eredeti világosságát, hiszen a héber eredetit bizánci görögre, majd klasszikus latinra, végül Jakab korabeli angolra fordították.

A biblia szövegezésébe bekerült írásokat az ún. kánon határozza meg. – A hitelesnek és kötelező érvényűen szentnek tartandó (*bibliái*) könyvek összessége. – 1. Az ótestamentumi kánon három részre osztja a könyveket: a törvényre (Tóra), prófétákra (nebiim), és az iratokra (ketubim). A szent könyveknek ez a felosztása valószínűleg már az i. e. 5. században kezd kialakulni, de erre az első írásos bizonyíték *Jézus, Sirák fia könyvének* előszava. Míg az első két rész könyveinek sorrendje elég általánosnak tekinthető, addig az ún. iratok egymásutánisága, sőt a mennyisége is változó. A *Palesztinában* összeállított ún. protokanonikus (elsőkánoni) könyvekhez az alexandriai diaszpóra további deuterokanonikus (másodkánoni) iratokat is csatolt, és egyéb apokrif műveket is hozzáfűzött. A zsidó kánon könyveit végső soron a jabnei szinódus (i. sz. 90-95) rögzítette, és azoknak számát 24-ben állapította meg (a 12 kispróféta egy könyvnek számít). A zsidók és a protestánsok csak ezeket a könyveket ismerik el kánoniaknak, míg a katolikusok a deuterokanonikus könyveket is szentnek tartják. – 2. Az újtestamentumi kánon mai formáját az i. sz. V. században nyerte el és 27 iratot foglal magában. Ezt az állapotot rögzítette a tridenti zsinat is (1545-1563). Az Újtestamentum könyvei között vannak olyanok, amelyek csak bizonyos idő elteltével kerültek be a kánonba (deuterokanonikus vagy másodkánoni könyvek). – 3. Az ótestamentumi kanonizált könyvekkel kapcsolatos szóhasználat nem egységes. A protestáns szerzők a katolikusok által deuterokanonikusnak nevezett ótestamentumi könyveket apokrif könyveknek hívják, a katolikusok által apokrifnak tartott iratokat pedig pszeudoepigrapháknak (hamis című iratoknak) mondják.

Az apokrif iratok azon könyvek, amelyek címük vagy tartalmuk alapján maguknak isteni tekintélyt követelnek, de nem kerültek be a kánonba. A bibliához való viszonyuk alapján ó- és újtestamentumi könyvekre oszthatók. – 1. Az *ótestamentumi* apokrif iratokat a rabbinikus irodalom „hiszonim”-nak („kívül levőknek”) nevezi, a protestánsok és a modern bibliatudósok közül sokan pszeudoepigrafáknak (hamis című iratoknak) mondják. Az ótestamentumi apokrif iratok egyik csoportja történeti jellegű, mint a *Jubileumok könyve*, *Ezdrás III. könyve*, a *Makkabeusok III. könyve*, *Izaiás mennybemenetele*; másik csoportja tanító jellegű, mint a *Tizenkét pátriárka testamentuma*, *Salamon zsoltárai*, *Salamon*

ódái, Manasszesz imája; harmadik csoportja prófétai vagy apokaliptikus jellegű, mint a *Hénok apokalipszise, Mózes mennybemenetele, Ezdrás IV. könyve*. – 2. Az *Újtestamentumi* apokrif iratok között vannak evangéliumok, mint *Tamás-
evangélium, az Ebioniták evangéliuma, a Péter evangéliuma, a Jakab-
ősevangélium, Bertalan evangéliuma* és a *Tamás gyermekség-evangélium*; vannak „apostolok cselekedetei”, mint a *Péter cselekedetei* és a *Pál cselekedetei*; vannak levelek, mint az *Apostolok levele, Jézus Krisztus levele, Pál apokrif levelei*, végül vannak apokalipszisek, mint *Péter apokalipszise* és *Pál apokalipszise*. – Tamás evangéliumát Konstantin császár (Kr. u. 300-ban) kivette a hivatalos bibliából!

Vulgata – a Biblia latin fordítása, amelyet Jeromos egyházatya készített a IV. században. Az *Ótestamentum* protokanonikus könyveit héberből, a deuterokanonikus könyvek közül a *Tóbiás-könyvet* és a *Judit-könyvet* arámból fordította latinra, míg a többi deuterokanonikus könyvet (*Bölcsesség könyve, Jézus, Sirák fia könyve, Baruk-könyve, Makkabeusok könyve*) a *Vetus latinából* vette át. A *Zsoltárkönyv* sem Jeromos fordítása, hanem az ő idejében már igen elterjedt Psalterium Gallicanum került be a vulgatába. Jeromos görög kódexek alapján átdolgozta az *Újtestamentum* korábbi fordításait is. A vulgata, amelynek szövegkritikai jelentősége nagy, a legutóbbi időkig a katolikus egyház hivatalos Bibliája volt.

Gnosztikus evangéliumok – a nag-hammádi szövegek – legalább egyidősek az Újtestamentum evangéliumaival, ám nem kanonikus – tehát a kánonkatalógusból kihagyott – könyvek; 52 papirusztekercsből álló, kopt nyelvű kézirat 1947 decemberében Nag-Hammádi (korábban Khénoboszcion) felső-egyiptomi város közelében találták meg; Kr. u. 350-400 körül keletkezettek, vannak olyanok is, amelyek mintegy 300 évvel korábbi munkák másolata.

I. fejezet

Előzetes kordépek

Történelmi áttekintés

– Mózes születése és működése I. Seti és II. Ramses fáraó idejére tehető az i. e. 13. század eleje, vagy közepe lehet. Az Egyiptomba nomád módon bevándorolt *Lévi* törzséből származott. Apja Amram, anyja Jokebed (2. Móz. 6.20); testvérei: *Áron* és *Mirjam*. – *A bibliából nem derül ki egyértelműen, melyik fáraó lánya találta meg, ezért nehéz beazonosítani születése dátumát.* – *Ez az egyik első politikai csúsztatás*

a biblia történetében! – A bibliából az is kitűnik, hogy Mózes közönséges gyilkos volt, akinek menekülnie kellett Egyiptomból. (Egy alkalommal azt látta, hogy egy egyiptomi férfi üt egy héber embert. Efölötti felháborodásában agyonütötte az egyiptomit és elrejtette a homokban. Miután az ügy kitudódott, Mózes elmenekült Egyiptomból a *madianitákhoz*, a *keniták* törzséhez. Itt átmenetileg letelepült és feleségül vette *Jetró* pap leányát Szipporát, aki két fiat szült neki: *Gersom* és *Eliezer*.

– Mózes a bibliában úgy állítja be az egyiptomi kultúrát, hogy az a zsidókat elnyomó, rabszolgatartó társadalom. A zsidóknak menekülniük kell Egyiptom földjéről. A történelmi tények azt bizonyítják, hogy a zsidó bevándorló nomád törzsek Egyiptom földjén letelepedtek, ezt az egyiptomiak megtűrték, majd szépen fokozatosan beljebb és beljebb szentelenkedtek, rabolni, fosztogatni kezdték a békés egyiptomiakat. A nagy Óegyiptomi birodalom hanyatlása a zsidók bevándorlásának köszönhető. Az utolsó óegyiptomi uralkodó szintén a zsidók gyilkos merényletének áldozata lett. A zsidóság mind a mai napig az antiszemitizmus látszatát keltve, illetve fenntartva békétlenséget, hatalomvágyat, kapzsiságot tart fent.

Justinianus bizánci császár, felsége Theodora császárné 538-ban, Rómában felszentelte saját pápáját, Virgiliust. Justinianus összehívta az V. ökumenikus zsinatot, melyre hat kivételével minden nyugati püspököt kirekesztett, viszont százötvenkilenc keleti püspök jelenlétét engedélyezte. Virgilius azt követelte, hogy a keleti és nyugati püspöki kar egyenlő arányban legyen képviselve. Justinianus ezt a követelést azonnal eltiporta. Virginius nem ment el a tanácsba – valószínűleg féltette az életét. A zsinat határozatai száműzték az origenimust a keresztény egyház tanításaiból. Az Órigenész elleni támadásról hamar kiderült, hogy valójában az ősegyház alapító atyái elleni támadás volt. Írásaiknak nem létezett túl sok másolata, könnyűszerrel nyomukra lehetett bukkanni és megtisztítani őket. A korai evangéliumok latinul, vagy görögül íródtak, és világi személyek kezébe sohasem kerülhettek Szembeszállni a császárral, és elrejtetni az eredeti verziókat – nagyon kevés kolostor vette ehhez a bátorságot, ha akadt ilyen egyáltalán. A császári kémhálózat olyan hatékony és alapos volt, hogy Sztálin, vagy Hitler is büszke lehetett volna rá; bizonyosra vehető, hogy részletes katalógus volt a birtokában minden egyházi könyvtárról. Késedelem nélkül elkészülhettek Justinianus módosításai és változtatásai az evangéliumokon, és ugyanilyen gyorsan tüntették el e vandalizmus összes bizonyítékát.

Ötszáz évvel később, 1054-ben, IX. Leó pápa egyházi átokkal sújtotta a konstantinápolyi pátriárkát. Ezzel teljessé vált a szakadás – a római és a

görögkeleti egyház kiközösítette egymást. (Bizáncnak hitszegő a neve; ettől fogva „kétféle kereszténység” létezik).

A reformkor idején, 1517. október 31-én Luther Márton a Wittenbergi vár falára kifüggesztett 95 tételből álló dekrétumával megkezdődött a római katolikus vallás hanyatlása és tagozódása. Luther a búcsúval úzött visszaélések ellen lépett fel; a római pápa ezért kiátkozta. 1520-ban a bullát nyilvánosan elégette, német nyelvre lefordította az ószövetségi szentírást, majd az újszövetségi szentírást és létrehozta az evangélikus vallást. Kálvin János francia származású reformátor. Genfben lelkész és tanár, megalapítja a református vallást. Ebben az időben sok más nézetet valló hívőt letartóztattak, megkínóztak, megöltek a katolikus egyház védelmezői az inkvizítorok. Sokan ezért Erdélybe menekültek, mert a felvilágosodást az akkori fejedelem támogatta. Itt alakult ki az erdélyi vallás – Dávid Ferenc nevéhez fűződik – a szentháromság tagadásának irányzataiból alakul ki; a felvilágosodás és a deizmus hatására jött létre az unitárius vallás.

A baptista egyház – hitük szerint Keresztelő Szent János módszere az igazi hitvallás; mindenki felnőtt korában dönthesse el milyen vallást kíván gyakorolni. A 17. sz. elején Angliában alakult ki részben anabaptista hagyományokból. Anabaptisták a 16. sz-i reformáció népi iránya. Mozgalmuk az 1520-as évektől indult meg Szászországban. Németalföldön, Svájcban. A nagy német parasztháborúban Thomas Münzer vezetésével jelentős szerepet játszottak. A feudális haderők véres kegyetlenséggel verték le őket. Maradékaik Hollandiába, Angliába, Csehországba menekültek. A 17. sz-ban egy részük É-Magyarországba és Erdélybe települt. Zwingli Ulrich német Svájc reformátora nevéhez fűződik a baptista vallás megalapítása. Társadalmilag nem tudott felülkerekedni a polgári osztály érdekein, s a reformáció plebejus irányai, főként az anabaptisták iránt értetlen, sőt kegyetlen volt.

öVIII. Henrik angol király 1534-ben elszakítja Angliát a pápától, bár a lutheri reformációval nem ért egyet. Célja a katolikus egyház politikai és gazdasági hatalmának megtörése volt. Az anglikán államegyház protestáns, szertartásaiban megőrizte a katolikus hagyományokat.

A biblia szó szerinti értelmezése sok hitvita forrása

Jehova tanúi – az Amerikai kontinensről származó vallás – szintén sokáig üldözött vallások (*szekták*) között szerepelt, mert híveik megtagadják a fegyveres katonai szolgálatot; nem fogadják el a vérkészítményeket, mint lehetséges életmentő eszközt; a biblia hiteles szövegében foglaltakat vallják magukénak;

tagadják a szentháromság dogmáját, Szűz Mária szeplőtelen fogantatását – és más olyan dogmákat, amelyeket a katolicizmus hozott létre, és nélkülözik a bibliai hiteles forrás-alapot.

Jehova tanúi szerint a biblia olyan szent könyv, amely a Szent szellem (Szentlélek) sugallatára íródott. – ezt az állítást a biblia sehol sem támasztja alá! Ennek ellenkezőjét, hogy a bibliát emberek írták, másolták, csiszolták, minden sora igazolni látszik. Kiragadok egy példát: Júdás (Iskarióti) személyére vessünk pillantást. Rövid életrajza alapján kitűnik, hogy korának művelt embere volt. Krisztus tanítványaként elkötelezett híve, hűséges, odaadó ember volt. – Éles ellentéte Saulnak (a későbbi Pál apostolnak), aki félig római, félig zsidó, meggyőződését érdekei vezérelték. A keresztényeket üldözte, majd a zsidó főpapok megbízásából „behízelegte” magát a keresztények közé. Személyes érdekei miatt hátat fordított megbízóinak és új vallást alapított: a katolicizmust a kereszténységből. Ő paktált le a császárral, ő volt az, aki a tehetősebbeknek prédikált. Pétert kihasználta, annak gyengeségét és Krisztus árulásának büntudatát felhasználva a maga javára; Lukácsot – orvosát megnyerte ügyének, hatalomvágyát, pozícióját az evangéliumában megerősítette. Krisztus tanítását szó szerint értelmezte, ezért az újszövetségi biblia egyoldalú. Az apostolok cselekedetei a 12 apostolból Péteren kívül csak Jánost említi, a többiek kimaradtak. – De térjünk vissza Júdásra, akit a biblia Krisztus árulójaként állít be. Nem volt áruló! A politikai helyzet téves elemzésének volt köszönhető a keresztre feszítés. Nikodémus, aki titokban pénzelte Jézus tevékenységét, az ő birtoka volt a Getsemani kert is, Júdással eszelték ki közösen, hogy a római katonákkal mentik ki Jézust a zsidó papok halálos fenyegetettségéből. Nem számítottak a helytartó – Pilátus politikai sakkhúzására. Egyébként a korabeli iratok szerint az elengedett Barrabas nevű bűnöző is Krisztus követője (egyes elemzők szerint testvére) volt.

Itt kívánom felhívni a figyelmet arra, hogy a bibliában leírtak értelmezése mennyire függ az olvasó személyiségének beállítottságától, hitbeli elkötelezettségétől, nem utolsósorban, lelki – tudati szintjétől. Miről beszélek? Az egyszerű, tanulatlan emberek szó szerint értelmezik a biblia tanítását. Számukra a hegyi beszéd és a példabeszédek adnak némi támpontot az igazság felé vezető út vonatkozásában. Úgy vélem, hogy ez elég sovány kapaszkodó ahhoz a rögös és szűk ösvényhez, amely az üdvösséget, az örökkévalóságot, más megfogalmazás szerint a mennyországot jelenti.

Mint azt már említettem Pál nem volt apostol, azaz Jézus tanítványa. Így az ő tanúságtételének hitelessége nagy mértékben megkérdőjelezhető. Barátja, Lukács, aki orvos volt, szintén nem volt tanítvány. Máté és Márk evangélisták sem. János

nevű tanítványa volt Jézusnak, sőt testvére is János volt. A másik testvére Jakab volt.

János evangéliuma a másik háromtól sok vonásban különbözik. (Itt hivatkoznék Barbara Thiering: A könyv, amelyet Jézus írt – János evangéliuma c. művére).

A kereszténység – Krisztus tanításának megfelelően a titkos tanokat, amelyeket Jakab és az apostolok képviseltek (*az esszénusok*) – különböző társaságok, a Templomos Lovagrend, a Rózsakeresztes Lovagrend és nem utolsósorban a Szabadkőművesek mentették meg és tartották meg úgy, hogy napjainkban is működő, értelmezhető és a misztikumot teljes mértékben megőrző módon maradt ránk. Ma már nyilvánvaló, hogy a Babel Tornya, Salamon temploma, a Jeruzsálemi templom pillérei mit jelentettek, milyen rendeltetéssel bírtak.

II. fejezet

Jézus élete a kutatások tükrében

Jézus Krisztus, a megváltó életét sokan, sokféleképpen értékelték és értékelik ma is, mindannyian megegyeznek abban, hogy igaz ember, nagy próféta, istenember volt, illetve ma is az.

A különböző ismert kutatások szerint, mint azt tapasztaljuk több néven is említik: Jézus, Nazareti Jézus (Jézus a nazarénus), Jehosua, – Jehosua-ben József „József fiának megváltója”; Jósua, Szent Issa, Jézus Emmanuel, Jézus Krisztus, Jézus a megváltó, Jézus a Messiás.

– Itt álljunk meg egy szóra: a héber messiás szó eredeti jelentése: trónörökös (az a személy, akire az uralkodás vár); a görögre ezt a szót krisztoszra (megváltó) fordították, így ez az egyik alapvető bibliai „ferdítés”. A keresztfára Poncius Pilátus ezt a feliratot függesztette ki: INRI ez a betűszó jelentése: Iesus Nazarenus Rex Iudeorum = Jézus a nazarénus a zsidók királya; mások szerint: Iesus Nazaremus Rex Iudeorum = Názáreti Jézus a zsidók királya.

Néhány képet szeretnék felvillantani azokból a kutatásokból, amelyek életének rejtélyes oldalát próbálták kideríteni, illetve megvilágítani.

őNicolas Notovitch orosz utazó, 1858-ban született Krímben, nem ismert, hol és mikor halt meg. Leginkább franciául írt történelmi jellegű könyveket. Több keleti utat követően 1887 őszén eljut Tibetbe. Az orosz utazó Himisz nevű nagy

szerzetházat látogat meg, itt a főláma vendégeként ismerkedett meg azzal a hagyománnyal, hogy élt Indiában egy szent, akit Issának hívtak.

– Nemrégiben, az egyik gonpában tett látogatásom alkalmával egy láma beszélt nekem egy bizonyos prófétáról, ahogyan ön mondaná: Buddha, akit Issának hívnak. Tudna nekem bármit is mondani róla? – kérdezte a főlámától. – A buddhisták nagy tiszteletben tartják az Issa nevet – válaszolta vendéglátója. Ám viszonylag keveset tudnak róla. Csak a főlámák olvassák az írásokat, amelyek az ő életére vonatkoznak. Az érvényben lévő szokásoknak megfelelően minden diák vagy láma, aki Lhászába látogat, el kell készítsen egy vagy több másolatot a tekerccsek közül, amelyet aztán ajándékba visz abba a szerzetházba, amelyikhez tartozik. A mi gonpánk, mint más hasonló méretű szerzetház, már elég sok tekerccsel rendelkezik. Közöttük megvannak azok is, amelyek Issa Buddha életét és tetteit írják le. Ő hirdette a szent tanokat Indiában és Izrael gyermekei között, és a pogányok megölték őt. Most a pogányok magukhoz ölelték a tanításokat, amelyeket egykor ő hirdetett, és amelyekről mi úgy gondoljuk, hogy az önök tanai.

A Nagy Buddha a Világegyetem Lelke, Brahma megtestesítője. Ő szinte mindig passzív állapotában marad, megtartva magában mindent, ami az idők kezdetétől létezett, és lehelete élteti a világot. Az embert elengedte, hogy önerejéből éljen. Mégis, bizonyos korszakokban kiemelkedik örök mozdulatlanságából azért, hogy emberi testet öltve megmentse teremtményeit a teljes összeomlástól.

Majdnem kétezer évvel ezelőtt a Tökéletes Lény újra megtörte mozdulatlan állapotát és egy szegény család újszülöttjében testesült meg. Az Ő akarata volt, hogy a gyermek egyszerű szavakkal világosítsa fel a tudatlanokat az örök életről – saját példájával hozza vissza az embereket az igazság útjára, megmutatva nekik azt az utat, amely a legbiztosabban vezet az erkölcsi tisztaság eléréséhez.

Amikor az isteni gyermek még csak fiúcska volt, Indiába hozták, ahol felnőtt koráig tanulta a Nagy Buddha törvényeit – aki az örökkévalóságig a mennyekben él.

– Milyen nyelven íródtak a fontosabb tekerccsek, amelyek Issa életéről szólnak?

– Azok, amelyeket Indiából Nepálban, majd Nepálból Tibetbe hoztak és amelyek az ő életére vonatkoznak, páli nyelven íródtak és most Lhászában vannak. De a szerzetházunkban található egy másolat a mi nyelvünkön, azaz tibeti nyelven.

– Hogyan tekintenek Issára Tibetben? Szentnek ismerik?

– A nép tulajdonképpen a létezéséről sem tud. Csak a főlámák, akik tanulmányozták életét, csak ők tudnak bármit is róla. De mivel az ő tanítása nem szerves része a buddhizmusnak – hiszen imádói nem ismerik el a dalai láma autoritását –, Issa prófétát nem ismerik el Tibetben fontos szentnek.

1996-ban jelent meg egy angol szerzőpáros, Christopher Knight és Robert Lomas könyve: *A Hiram-kulcs*. Ők elindulnak a történelemben megkeresni a szabadkőműves szertartások eredetét, és egészen meglepő dolgokat vélnek találni.

Az angol szerzőpáros ebben a művében magyarázza a „messiás” szó etimológiáját. Szerintük a héber *arameus* szó annyit jelent: „az a személy, aki a zsidók törvényes királya lesz”. Az eredeti írások és görög fordításai között azért fordul el néha az értelem, mert a két nyelv, a két nép gyökeresen különbözik egymástól. Így aztán nem is csoda, hogy két olyan szó, mint a „messiás” és a „krisztus” csak bizonyos fokig fedik egymást értelmileg, elvont szinten már komoly jelentőségbeli különbségek vannak. A „krisztus” magába foglalja a „bűnöstől való megszabaduláson keresztüli megváltás hordozója” jelentést. Szerintük a zsidó hagyományban az izraeli királyokat „messiásnak” nevezték, tehát ez számukra mindössze annyit jelentett, hogy „soron következő király”. És amint a megfelelő személy elfoglalta volna Izrael trónját, a jövő idejű „messiás” cím már nem lett volna rá érvényes. A Kr. u.-i első évszázadokban Izrael népe számára nagyon esedékes lett volna egy olyan vezető, aki végre már nem az elnyomó néphez tartozik és aki *törvényes* örököse a trónnak. Knight és Lomas azt is megjegyzi, hogy az Ótestamentum hivatalos verziójában mindössze kétszer szerepel a szó, az Újtestamentumban pedig egyszer sem. Ezt azzal magyarázzák, hogy a görög fordítók minden alkalommal a „messiás” szó helyett a „krisztosz”-t használták. A görög *krisztosz* szó jelentése: a felkent.

őBadiny Jós Ferenc szerint Jézus korántsem volt zsidó: pártus herceg volt. (A pártusok azonosak azokkal a népekkel, akiket a történelem *daha, szaka, massagéta, szarmata, szkíta és hun néven* ismer. Vallásuk az ún. »mágus-hit«, vagy sokak által Zoroaster »fénytisztelő« szertartása, magaslatoakra épített templomokkal, ahol a »Fény Szüze« és a »Fény Fia« felé irányulnak a könyörgések. – Tehát a Galileának nevezett Adiabene tartomány őslakói és a keletről jövő *pártus-mágusok vallási felfogása és hiedelme azonos, és messzire kirekeszt magából minden judaizmust*). A pártusok nyelve az arámi volt.

Mária szülei Adiabene pártus herceg és Grapte-Kharax pártus hercegnő, kiknek házassága igen sokáig gyermektelen volt. Egy zsidó kereskedő rávette őket, hogy térjenek át a zsidó hitre, hátha akkor – Izrael Istenéhez imádkozva – lesz gyermekük. A házaspár, immár Joachim és Anna, hiába imádkozott, mert a következő húsz év sem hozott számukra gyermekáldást. Közben Jeruzsálemben palotát építettek, és jövedelmük egyharmadát a Templomnak, egy másik harmadát pedig a zsidóság szegényeinek adták. Húsz év elteltével Adiabene herceg Parthiába utazott, hogy ott felkeresse a „mágusok főjét, akit gyermekkorától kezdve ismert”.

Erre az időre feleségét rábízta egy Yusef nevű unokatestvérére, aki a vidék halászatának felügyelője volt, ezért nevéhez foglalkozását is csatolták, így Yusef Pandar néven volt ismert. A mágusok feje azt tanácsolja, menjenek el egy Ywissa nevű mágusasszonyhoz. Így aztán megszületik Mirjam-Mária. Mire felnőtté válik, elveszti szüleit. Nagyon gazdag és ezért – csellel – bele akarják vinni egy zsidó rabbi fiával való házasságba, de a csalás meghiúsul. Ezek után felmerül a szükség egy „pártfogónak”, aki végül is Adiabene Yusef. Házasságuk kizárólag formális és a zsidó „házasságlevélen” alapszik, hogy a zsidó közösség általánosan ismerje el, hogy Mária már férjhez és ne legyen kitéve további zaklatásnak.

A születés helyére vonatkozóan a *Jeruzsálemi Talmudból* idéz egy mondatot: „Jézus a betlehemi királyi palotában született.” Szerinte ez nem lehet más, mint az Adiabene hercegi palota. Aztán egy gyönyörű idézet következik a „Codex Arundel 404” jelzésű okmányból, a *Liber de Infantia Salvatoris* címen ismert apokrif evangéliumból. A szöveg egy Mária szülésénél segédkező szülésznő elbeszéléseként van nyilvántartva. Amikor a szülésznő bement, Mária csak imádkozott, nem nézett rá és nem felelt neki. Aztán: „– Amikor eljött az óra – megnyilatkozott Isten ereje. A hajadon, aki az égre szegezve tekintetét, mintha teljében lévő szőlőtővé változott volna, és amikor megjelent a Fény, dicsérte Azt, akitől megáldatott. A gyermekből sugárzott a Fény – éppen úgy, mint a Napból... Ez a Fény úgy született, miként a harmat az égből leszáll a Földre.

– [...] szemem odaszegeződött ahhoz a ragyogáshoz, mely a most született Fényből áradt ... És ez a Fény egyre jobban sűrűsödött, gyermek formát vett lassan, addig, míg olyanná nem lett, mint egy emberi csecsemő. [...] karomba vettem és az volt a csodálatos, hogy semmi súlya nem volt, [...] testén nyoma sincs a szülésnek, tiszta volt, könnyű és ragyogó. [...]

Robert Graves szerint Simon főpap elmond egy elméletet Antipatrosznak, Heródes fiának, mely szerint „Izraelben minden régi törzsfő vagy király a női ág jogán uralkodott; úgy került hatalomra, hogy feleségül vette a terület tulajdonosnőjét, aki örökség jogán bírta a földet. Ilyen házasságot kötött Ádám Évával; Ábrahám Sárával, Hágárral és Keturával; [...] Dávid kármeli Ábigaillal és a hebroni Mikállal; és utána minden egyes Dávid-házbeli király Mikál valamelyik matrilineáris leszármazottjával.”

Antipatrosz már társuralkodója Heródesnek akkor, amikor erre a beszélgetésre sor kerül. Arra panaszkodik, hogy úgy érzi, népe nem szereti és nem tiszteli eléggé ahhoz, hogy megfelelően tudjon uralkodni: ha szigorú, akkor elnyomóként gyűlölik majd, ha elnéző, megvetik mint gyöngye akaratút. És Simon megtalálja a megoldást: vegye el feleségül az Éli házából való Miriámot.

Miriám/Mária szülei Joákim és Hanna. Hosszú ideig nincs gyermekük. Joákim Dávid örökösei közé tartozik; egy alkalommal megígéri, hogy a kenitáknak ajándékozza az Állkapocs Kútját és kilencven juhot, amennyiben felesége még áldott állapotba kerül. Nem derül fény arra, hogy miért és milyen módon voltak a keniták kapcsolatban Annával, a templomi szüzek gyámjával, de mindenképpen az ő közreműködésével sikerül Hannának teherbe esnie. Ő pedig nem más, mint Mikál örökösneje. Mária hároméves korától a Templom iskolájában nevelkedett és így Simon gyámsága alatt volt.

Simon tanácsára Éli házából való Miriámot szemeli ki feleségül. Megszeretik egymást, ám a házasságot titokban kell tartani.

Az életveszélyt így sem kerülik ki: Antipatroszt apja összeesküvéssel vádolja. (Simont, a főpapot is, de őt csak egyszerűen elbocsátja.) Ezek után – a már terhes Máriának pártfogót kell keresnie. A legkézenfekvőbb maga Emmauszi József, akivel a házasságlevelet már régebben aláírták azért, hogy az Antipatrosszal kötött házasságot senki se gyaníthassa. József – bár nem fedik föl előtte a teljes titkot – befogadja őt házába és oltalmába.

Mária tudja, Betlehemben (nem galileai, hanem efratai, júdeai, mert azt tartották Dávid városának) kell gyermekének megszületnie; és József olyan nagylelkű, hogy azt is megígéri: amikor közeledik majd a szülés ideje, akkor oda fogja kísélni őt. [...]

Heródes megtudja a csodálatos születést, fél, hogy tényleg törvényes trónörökös született; elrendeli, hogy minden Dávid-házi személy menjen Betlehembe, hogy készülhessen egy teljes nyilvántartás. Mária is visszamegy, József kíséretében. Utazása előtti nap tudja meg, hogy Antipatroszt már meg is ölték. Ekkor Jézus három hónapos. A Betlehembe egybegyűlt tömeget megrohanják a katonák azzal a paranccsal, hogy minden két év alatti fiúgyermeket meg kell ölni, aki Dávid házához tartozik. Józsefnek sikerül idejében, álruhában elmenekítenie családját. A kenitáknál találnak menedéket, akik kíséret is adnak melléjük, így Egyiptomba szöknek. [...]

Jézus neveltetésére a legkomolyabban Graves tér ki. – József a Betlehemben történtek után megsejti Mária titkát. Négy hónappal Jézus születése után meghal Heródes is, és József ismeri az érvényes végrendeletet: a trónörökös Jézus, Antipatrosz törvényes házasságából született gyermeke. Miután letelepedtek Leontopolisban, egy ideig bajban vannak Jézus taníttatásával: a rabbik nem bírják elviselni Jézus kérdéseit. Akinek mégis sikerül, az belátja, hogy a gyermek többet tud nála. Végül egy nyugalomba vonult alexandriai iskolamester, aki még oda is költözik a házukba, kedveli meg Jézust és tanítja. Utólag kiderül, hogy ez az iskolamester nem más, mint Simon, a volt főpap. Napkeltétől késő délutánig tanul

Jézus, utána pedig apja műhelyében dolgozik estig. Nagyon gyorsan tanul, és tizenegyesen kijár Leontopolis szegény-negyedébe, az Elveszett Lelkek Táborába, tanítani a Szentírást. [...]

Mikor Jézus tizenkét éves, József úgy gondolja, ideje hazatérniük. Galileába mennek, József első házasságából származó fiaihoz. „Miután Jézus körülnézett Galilea Kertjében, amelynek lakossága zsidókból, görögökből, föníciaiakból, arabokból, szírekből, perzsákból és babilóniaiakból álló keverék nép, Józseffel és Máriával visszatér nyugatra, Betlehem városába.” A soron következő húsvét alkalmával jár Jézus először Jeruzsálemben; majd eltelik még két év, amíg a Templomba is bemehet. Kérdéseivel kivívja a törvénytudók iróniáját és gyűlöletét. Feltűnik nekik az is, hogy Mária az, aki beszél Jézushoz és megfeddi azért, mert nem ment velük haza, és nem József, a családfő.

Amikor a következő húsvétkor újra Jeruzsálembé megy, odacsallják a Templomhoz és letartóztatják. Majd közlik vele, hogy származása bizonytalan: anyja terhes volt akkor, amikor József befizette a tíz sékelt, a mátkapénzt, és még akkor is fél sékel híjával. (A hiányzó fél sékel Mária ötlete volt; ő akkor még reménykedett, hogy Antipatrosz megússza, másfelől pedig a házassági szerződés ilyenformán nem lett volna kötelező Józsefre nézve.) Mindebből az következik, hogy Jézus törvénytelen gyermeknek számít. Márpedig törvénytelen gyerek nem teheti be a lábát a Templomba. [...]

Miután elolvastatják vele szülei házasságlevelét, „fehér köd” ereszkedik elméjére és még abban sem biztos, hogy megtalálja a hazavezető utat. Senkitől nem kérdez semmit és senkinek nem mond semmit származását illetően. A következő négy évben nem megy el Jeruzsálembé, mindig talál valamilyen kifogást. Az ötödik évben meghal József, és ezt követően kerül sor egy komoly beszélgetésre anyja és fia között, amikor Mária végre elmondja Jézusnak a teljes igazságot. Azt is, hogy ki az igazi és törvényes apja, azt is, hogy születése napján aranykoronát kapott ajándékba az asztrológusoktól, és azt is, hogy valójában ki volt a tanítómestere. Az időleges amnéziát, amelyben Jézus már öt éve szenvedett, eltörli a történet, amit Mária mesél. Egyszerre újraéled benne a Szentírás ismerete, és rászakad a felelősség. Nem szeretné a rómaiak által jóváhagyott koronát, mint ahogy az a véleménye, hogy apja is jobban tette volna, ha azt a koronát leteszi. Anyja kérdésére, hogy milyen koronát viselne szívesen, a következő a válasz: „Olyat, amelyet saját népem tenne a fejemre.” Ez az a pillanat, amikor rájön: egész életében tulajdonképpen egy küldetésre várt; most rájön, mi az. Most már tudja, miért van a földön, de azt még nem, hogy mit kell cselekednie. Ezért aztán megkeresi az esszénusoknál Simont, régi mesterét. Az esszénusok fölveszik

maguk közé, de nem sokáig maradhat ott, mert az ő agya keresi, fürkészi a dolgok értelmét, a dolgok igazságát, és nem képes alávetni magát a vak hitnek: „Ez a hely nem tarthat itt, mert te szétfeszíted a rácsait” – mondja a felügyelő. Tovább keresgél és minden alkalmat megragad, hogy tanuljon. [...]

Graves végigvezeti Jézust az összes legendán és próféción, amelyeken a „khrestos” – a Felkent – át kell eszen, és amelyekről meg lehet ismerni. Negyven napig böjtöl a pusztában és legyőzi a „Hóreb fenevadjait”: a Düh oroszlánját, a Bujaság kecskebakját, a Rettegés szeráfját; csak eggyel nem tud megküzdeni: a Sietség fehér bikájával. De ő az egyedüli aki ezt érzi, senki más, kivéve Máriát – a „hajbodorítót”. Őt azért keresi fel Jézus, hogy megküzdjön a Nősténnyel – vagy az első Évával –, akinek Mária az első papnője. Itt, ugyanúgy mint a „szűz” születéssel, a mítoszok ismétlődnek, visszatérnek. Létezik egy állandó harc, amelynek Jézus idejében a Nőstény és az Élő Isten között kell eldőlnie. Miután Jézusnak sikerül hét démont kiűznie Máriából, úgy tűnik, ő a győztes; de Mária figyelmezteti: az utolsó „fenevadját” nem sikerült legyőznie.

Folytatódik a próféciaák beteljesítése: János megkereszteli és terebintusolajjal királlyá keni; aztán a Táborhegyre mennek, ahol az öreg esszenus Őrző elfogadja őt mint a Felkentet; felveszi az utolsó királyi jelet, amit legutóbb király csak ezer évvel azelőtt tett meg: elviseli az „elcsúfítást”, azaz hagyja magát megaláznai, sárral, kővel dobálni; majd képletesen megvív a Láthatatlannal, minek következtében megsántul; ezek után feleségül veszi az ország örökösnoáját, Mikál legkisebb leány utódját, aki nem más, mint Lázár testvérhúga; házasságuk sohasem teljeseedik be, hiszen meg van írva: az ember csak akkor győzheti le a halált, ha a nők nem szülnék többé gyereket és a férfiak meg a nők szüzi szeretetben tudnak egymás mellett élni.

Aztán megkezdődik az országolás: kiválasztja tanítványait, és teszi mindazt, amit az evangéliumok is megírnak róla. Két pásztorbottal jár, egyik virágfaragványokkal díszített, a másik pedig szalagfaragványos. (Feltehetően Salamon templomának két oszlopára emlékszik ezekkel.) Tanítványai szeretik, az emberek csodálják, de lassan mégis kitiltják a zsinagógákból. A kétely mindinkább elhatalmasodik rajta. Egy alkalommal megkérdi a tanítványoktól: „Kinek tartanak engem az emberek?” – Különböző válaszokat kap; ekkor azt kérdi: „De ti, ti kinek mondotok engem?” – Péter válaszol, mélységes meggyőződéssel: „Te vagy a Messiás, akiről a mi Istenünk Dávid szája által mondotta: *Fiam, ma nemzettelek téged.*” – Erre Jézus így fohászodik: „Mennyei Atya, ha most az igazságot nyilatkoztattad ki, úgy köszönöm Neked. Ha pedig dőrén szolt e férfi, bocsáttassék meg neki. Jóllehet felkenettem, egyedül csak te ismered sorsomat. Dávid király

szavaival kiáltom én is. Tartsd távol a te szolgádat a kevélység bűnétől, ne uralkodjék rajtam; akkor ártatlan leszek és tiszta leszek sok vétektől.”

Egy este, amikor Alacsony Simon házában tartózkodnak, ahol a szabad esszénusok szoktak találkozni, meglepő dolog történik. Mária, a hajbodorító jön el és meglocsolja Jézus haját, szakállát és tunikáját drága, illatos olajjal. Jézus megérti cselekedetét: azért jött, hogy felkenje őt temetéséhez. Amikor az esszénusok megtudják, ki volt a nő, elfordulnak tőle. Jézust nagyon megviselik a történetek. Érzy, kevés a támogatottsága; „de azért ő még mindig Izrael királya, egy ősi uralkodóház sarja”. A szomorúság erőt vesz rajta és furcsán viselkedik. Hirtelen kitör: „Nem akarom táplálni a nyáját!” Összetöri a virágmintás botját, majd amikor Péter sajnálkozik, összetöri a másikat is; helyette azt kéri Pétertől, hozzon neki másnapra mézszáros-kampót a vágóhídról. Aztán átcsap féktelen jókedvbe, bort iszik és a tanítványokat is arra buzdítja, hogy vigadjanak. Júdás az egyedüli, aki nem iszik és nem érti, mi van Mesterével.

A Jeruzsálemi Templomban létezett egy helyiség, amelyet a „tűzhely termének” neveztek. Állandóan égett benne a tűz a Messiás számára, és egy aranyozott rácsokból készült korbát mögött ott állt a Messiás trónusa. Ide vonul be Jézus a húsvéti előkészületek alatt, díszes ruhában. Az ő nem akarja beengedni, mert az a „Felkent trónusa” és aki oda bemegy, elemészti a tűz. Jézus kérdésére, hogy „kicsoda a Felkent”, az ő azt válaszolja: „A Felkent Dávid Fia, aki majd az elnyomók ellen fogja vezetni Izrael seregeit.” – Később ez lesz az egyik vád ellene: szentségtörés.

Josephus Flavius szerint az esszénusok nagyon hasonlítanak egy ókori misztikus iskola szerzetesrendjére. A jelentkezőnek hároméves próbaidőt kell letöltenie. Tanaik szerint a lélek halhatatlan, de foglyul ejtette a halandó és romlandó test. Flavius egyik leírásában az esszénusok nagyon hasonlítanak a Masada harcok védőire, a zélótákra: „Minden csapást nyugodtan tűrnek; a fájdalom nagy lelki erővel úrrá lesznek, és a tisztas halált többre becsülik a leghosszabb életnél is. Ez a magatartásuk különösen a rómaiak elleni háborúban állta ki a próbát: kínpadra vonták őket, kicsavarták, égették, összetörték tagjaikat, minden elképzelhető kínzóeszközzel meggyötörték őket, hogy rákényszerítsék a törvényhozó szidalmazására vagy tiltott ételek élvezetére.” Amikor kialakult az általánosan elfogadott kép erről a közösségről, valahogy ezt a passzust nem vették figyelembe, hiszen békeszerető, jámbor emberekként éltek a köztudatban. Ám a kumráni romok között találtak egy épületmaradványt, ami hasonlít egy katonai védőtornyhoz és még valamit, ami kovácsműhely lehetett.

Mikor Jézus megjelenik „elveszett évei” után, a kumráni közösség valószínűleg legtiszteltebb embere Jakab, Jézus öccse. Esszénusok voltak a nazarénusok is, vagyis az eredeti jeruzsálemi egyház; ma már nagyon sok bizonyíték vall arra, hogy ez a két közösség szorosan egymáshoz tartozott.

Jézust úgy emlegetik, hogy „a názáreti”, tehát Názáret városából való. Ezzel csak egy gond van, mégpedig az, hogy Názáret abban az időben nem létezett. A korabeli kifejezés helyesen így hangzott: „Jézus, a nazarénus”. Jézus tehát tagja volt a szektának, nem okvetlenül vezetője és semmi esetre sem alapítója.

A holt-tengeri tekercsek úgy írják le az esszénus csoportot, mint amelynek a világnézete, egyedi terminológiája, eszkatológiai hite teljesen megegyezik a jeruzsálemi egyházéval. A Kr. u.-i első évszázad negyedik és ötödik évtizede táján a kumráni közösség vezetője Jakab volt, az Igazságos, akit az egyház Jeruzsálem első püspökének ismert el. Úgy emlegetik, hogy az „Igazságos” vagy „az Igaz”. – Tudjuk, hogy a jeruzsálemi főpap Kajafás volt. Igen ám, de ő szadduicens volt és ahhoz a réteghez tartozott, amelyik Róma-barát volt. Azokat képviselte, akik a hatalommal lepaktáltak, hogy saját kisebb hatalmukat megtarthassák, valamint azok közé, akik az esszénusok szerint tisztátalanná tették a Templomot. Feltehetően létezett egy másik, párhuzamos templomi hierarchia, amelyben Jakab volt a püspök.

Jézus halála után az az ember, aki a legnagyobb hatást gyakorolta a mai keresztény világra és akinek a legnagyobb szerepe van az elterjedt tanok szempontjából, az Pál apostol.

ŐKnight és Lomas szerint Pál volt a kumráni tekercsekben „a hazug”. Zsidó családban született, de bevallottan nem volt körülmetélve. Római állampolgárként az volt a feladata, hogy a rómaiak nevében elfojtson minden további lázadást, függetlenségi törekvést az ország déli részén. Leginkább a nazarénusokat üldözte, akik a szerzőpáros szerint „a legzsidóbb zsidók voltak”. A főpap bérence volt, de amikor csatlakoznia kellett előmeneteli reményeiben, elpártolt a főpaptól és saját vallást alapított. „Lopkodta a kumráni közösség titkait”, hogy azokat beépítse saját tanításaiba. Csakhogy ő, aki soha nem ismerte Jézust, nem hallotta soha beszélni és sohasem fogadták be a nazireusok, nem ismerhette az ő terminológiájukat, nem tudhatta a szavak jelentését, így hát szó szerint értelmezte a tanokat. Innen ered a sok félreértés, amely a kereszténységben máig fennmaradt. Pál hamis krédója mögött gyakorlatilag elrejtőztek Jézus nazarénusi tanításai.

**Egy másik mű „A Három Próféta könyve” címet viseli, ez a forrás
őszentsége a X. Panchen Láma hagyatékából származó Guru
Shantipada TRIRATNAMAHA-CHARYASHA-STRA c. értekezés,
valamint TRISONG DECEN TESTAMENUMA alapján készült fordítás
szerint:**

»Amikor Kínában Shi Huang Ti uralkodott, az ázsiai hunok nagysámánja Ajtony volt. Fia Ár Sah (Népek Ura), más néven Árszák i.e. 256-ban a hun Mah-nemzetséggel – Mah Gar (maha = nagy, gar = család, nemzetség) – megalapítja a pártus birodalmat, Urgyan országát, ahol a médek és más szkíta népek éltek. A birodalom Palesztinától Indiáig, és az Indiai óceántól a Volgáig terjedt, magába foglalva a mai Szíriát, Kurdisztánt, Irakot, Iránt, Pakisztánt, Afganisztánt, Kaukázust, és a Turáni-alföldet az Aral-tóig.

I. e. 53-ban a hunok legyőzik a rómaiakat Carrhaeánál, így egész Galilea és Palesztina pártus kézre kerül. Galilea kormányzója Adiabene Nakheb herceg lesz (héber neve: Joákhim), akinek Jeruzsálemben is hatalmas palotája van. Felesége, Anna i.e. 24-ben, a Tűz Kakas évében szüli lányát, Miriamot. Anna egész életében meddő volt. Mikor a templomi szüzek főpapnője, Hanna megjósolja neki, hogy öregségére mégis leánygyermek lesz, fogadalmat tesz, hogy templomi szüznek adja. Miriam hét hónapra születik, s már fél éves korában járni kezd. A fogadalomhoz híven 3 éves korában valóban elindulnak vele a Maghar-ret (ma: Názáret) városában álló kolostorba. Amikor az épület közelébe érnek, a kislány magától beszalad oda, majd egy templomi táncot kezd lejteni. Mindenki a csodájára jár. Szülei hamar meghalnak. Ekkor egy magas rangú pap – Abiathar – hatalmas összeget ad a templomnak, hogy kikerülve onnan Miriam a fia felesége legyen. A lány templomi évei alatt nem eszik szilárd ételt, viszont – a korabeli feljegyzések szerint – időről időre valami csodás fény sugárzik reá, amely szemlátomást táplálja őt. Amikor 12 évesen jelentkezik első mensese, a hagyomány szerint el kell hagynia a templomot. Miriam azonban megtagadja a házasságot, szüzességi fogadalmat tesz. Hanna prófétanő előtt, így gyámot kell neki kijelölni. A főpap összehívja mindazokat, akik szóba jöhetnek. Az akkor 94 éves emmauszi József, aki a Híram-féle szabadkőműves vonal templomépítő papja, szintén a jelöltek között van. Váratlanul egy fehér galamb röppen a fejére, majd a botjára telepszik. Ezt égi jelnek tekintik, így ő lesz Miriam gyámja. Az öreg József felesége – Abigai, aki Miriam anyjának testvére volt – régen meghalt, Józsefnek pedig már hat felnőtt gyermeke volt. Miriamnak, hercegi származása miatt öt templomi szüzet adnak kísérőnek, akikkel együtt ettől a naptól kezdve József házában laknak.

Ebben az időben a Tan akkori központjában, Bodhgayában egy nága uralkodó kerül trónra. Fosztogatni kezdi a templomokat, a szerzeteseket pedig világi munkára fogja. Padmaszambhava – a lótusból született – ekkor Sippar városának főpapja, ezzel a pártus birodalom és a karák nagysámánja, éppen Avalokitészvara egyik égi világában tartózkodik. (Izaiás prófétának még Ezékiás király udvarában látomása támadt, amelyben meglátta ezt a világot. Látomásában Padmaszambhava felszólított egy isteni lényt, akinek senki nem tudhatta a nevét, hogy le kell szállnia a Földre, s el kell indítania a mahayánát, a tömegeknek szóló tanokat.) Padmának tudomására jut, hogy a Tan kezd szétesni, rivális iskolák harcolnak egymással. Előre látja, hogy egy brahman leány és fia – akinek a hal lesz a szimbóluma – fogja megtörni a nága király uralmát, és állítja vissza Bodhgaya szentségét.

A templomépítő József igen sokat utazik, ezalatt Miriam anyjának másik testvére Er-zsébet (Eli-Sa-Beth) és férje Zakariás főpap viseli Miriam gondját. A lány és az öt templomi szűz a

Frigyládát takaró új függönyt szövi. Zakariás éppen a jeruzsálemi templom belső szentélyében tartózkodik, amikor hatalmas fényben egy Hírnök jelenik meg neki, s közli vele, hogy fia fog születni. A megrémült pap azt mondja, nem hiszi, mivel ő is, és felesége is már igen öregek. A fényes alak megszidja hitetlenségéért, mire Zakariás megnémul. A gyermek megszületése után, a névadás szertartásán tér csak vissza a hangja. Az első szó, ami elhagyja száját: Jahja, más írásokban Jehó Hánán (ami annyit tesz: Jahve kegyes). Így a gyermek neve Jahja[13] lesz. Ezen a néven addig még nem neveztek senkit. A hagyományban jóslat volt Illés (Eli-Jah) újraszületéséről, akinek meg kell előznie a Messiás születését. (Ezt a jóslatot még régen éppen Zakariás tette, akit halála után prófétaként, és Mózes inkarnációjaként tiszteltek.) Zakariás így már sejti, hogy ki lehet a fia, mivel felesége terhességének hatodik hónapjában különös esemény történik. Miriam éppen zarándoklaton van Rebeka sírjához, ahova ugyan-csak Zakariás küldi. (Ábrahám fiának, Izsáknak volt a felesége a kasmíri születésű arámi-szkíta Rebeka. Miriam ugyancsak ebből a pártus nemzetségből származik. A sokáig meddő Rebeka szüli meg azután Jákobot, a sémi népek pátriárkáját, akit később Izraelnek, vagyis az Úr harcosának hívtak.) Rebeka sírjánál egy vihar a barlangba kényszeríti a zarándokokat, ahol mindannyian álomba merülnek. Miriam arra ébred, hogy egy csodaszép ifjú áll mellette, aki egy lótusz magját teszi a szájába, majd szeretkezni kezd vele. Eközben Miriamnak a jövő képei kezdenek peregni a szemei előtt. (Élete további részében ez a képszerű előrelátás hol ál-dásként, hol átokként kísérte végig.) Ez a fényes lény Padmaszambhava volt, akit Sipparban Gábrielnek is neveztek. (Gábriel neve a rovásokban azt jelentette: a Szív erejének Istene.)

Az esemény után Miriam kábult marad, s a visszafelé vezető úton végig nem tudja el-dönteni, vajon álmot látott, vagy valóban megtörtént vele az egész. Kísérői ugyanis semmire nem emlékeztek. Hazatérte után jön rá, hogy valóban terhes. Azonnal Erzsébethez rohan. Be-léptekor a hat hónapos terhes Erzsébet hasában megmozdul a magzat. Miriam elmeséli, hogy fogadalma ellenére elvesztette szüzességét, és véget akar vetni életének. Elkeseredésében el-átkozza a gyermeket, akit hord, s a napot, amikor meg kell szülnie. Erre Erzsébet beszámol neki saját terhességéről, Zakariás jóslatairól és jelenlegi némaságáról. Ezzel lebeszéli szándékáról. Intézkedik, hogy a dolog ne tudódhasson ki, majd házukban bújtatja el Miriamot. Jahja születéséig maradhat itt, majd egykori rendfőnöke, Hanna prófétanő utasítására visszatér József házába, ahol még további három hónapig sikerül titokban tartania terhességét. Csak szolgáján keresztül érintkezik mindenki. Ekkor azonban hazatér az öreg József, akit minden-képp köszöntenie kell. József rémülten pillantja meg az akkor hat hónapos terhes Miriamot, és dühödten felelősségre vonja. Egy templomi szüzet halálra köveztek, ha kiderült, hogy meg-szegté fogadalmait, ráadásul magát Józsefet is igen kellemetlen helyzetbe hozta. Álmában azonban Józsefnek megjelenik Padmaszambhava lótuszvirággal a kezében, és azt mondja: a leány miatt ne aggódj, fiút fog szülni, és te Megmentőnek – Jósuának – fogod nevezni. Így aztán a templomépítő hónapokig titokban tartja Miriam terhességét. Egyszer azonban Annás, a farizeus meglátogatja, és egy szerencsétlen pillanatban meglátja Miriamot. Elrohan a templomba, ahol bevádolja Józsefet, hogy megszegett egy templomi szüzet. Éppen Zakariás látja el a templomi szolgálatot, aki mindenről tud, így sikerül megmentenie Józsefet és Miriamot az azonnali halálra kövezéstől. De be kell őket vinnie a szentélybe, és a kor szokásai szerint meg kell őket itatnia az Úr Próbájának Vízével. Ez egy mérgező növényi főzet, de ha igazat mondanak, az Úr megtartja őket. Az ital elfogyasztása után még körbe kell járniuk a templomot is, de mindketten kiállták a próbát. Józsefet ezzel tisztázzák, de Miriamra még egy próba vár. Izrael Istene a sivatag istene, ezért ki kell mennie a sivatagba. Ha negyven napig életben marad, visszatérhet az emberek közé. Miriam elindul, és már-már az éhhalál szélére kerül, amikor egy pálmafát pillant meg. A fa tövében, félig ájultan jönnek rá a szülési fájások. A pálmafa

meghajlik Miriamnak, hogy belekapaszkodva megszülhessen gyermekét. Amint a gyermek világra jön, a fa tövéből forrás fakad fel, és datolyák kezdenek hullani a fáról. Így mindketten életben maradnak. Az ekkor tizenhat éves Miriam a szüléskor az írások szerint így kiáltott fel:

– Bár meghaltam volna azelőtt, s lettem volna romlott, s elfeledett!

Lelki állapota indokolt, hisz úgy érzi, nemcsak templomi fogadalmát, hanem szüleinek tett ígéretét is megszegte. Ekkor azonban az újszülött felfénylik, és megszólal:

– Ne bánkódj! Vigasztalódj, egyél, igyál, s ha bármi halandót látsz, mondd: lám, én felajánlottam a börtöt a Mindenhatónak, s megtartott.

Miriam igazán csak ekkor veszi észre a forrást, s csodálkozik rá az éppen megszületett gyermekre.

Hajnalba útra kelnek, s csodálatos módon a negyven napos utat visszafelé egyetlen nap alatt teszik meg. Ezzel bizonyítottá vált, hogy a sivatag Istene kegyeibe fogadta őket. Az írások szerint a környéken is furcsa dolgok történtek, a szülés éjszakáján szinte megállt az idő, minden megdermedt, elnémult. Mindezen csodák miatt visszatértükkor már áhítattal néztek Miriamra és gyermekére. A kor szokásai szerint nyolc nap után bemutatják az újszülöttet a templomban, ahol elvégzik rajta a körülmetélést, mely az Égi Szövetség jele. (Az égi világok-ban született lények ugyanis az ún. előbőr nélkül születnek. A Földre áttelepített népek erre emlékeztek meg, s ezért nevezték a szövetség jelének. Eredetileg minden szkíta nép körül-metélte az újszülötteit!)

A szertartáson részt vesz Simeon, aki az esszénusok főpapja. Kezébe veszi a gyermeket, aki ekkor újra megszólal:

– Én Isten szolgája vagyok, ő megadta nekem az Írást, és megtett engem prófétává.

Ekkor Simeon zokogni kezd. Ő készíti el ezek után Jósua horoszkópját. A gyermek i.e. 8-ban, a Víz-Bivaly évében, a téli napfordulón a Tűz-Bivaly hónapjában, és a Fa Bivaly órájában, hajnali fél kettő körül született. (Ez éppen a Hanukka ünnepére esett, melynek eredete i.e. 165-re nyúlik vissza. Ekkor Júda Makkábi vezetésével a felkelt zsidó nép legyőzte a gö-rög-szír megszállókat, és felszabadították Jeruzsálemet. A templom újrászenteléséhez csak egyetlen korsó olajat találtak, ez azonban csodás módon nyolc napig égett. Ennek emlékére nyolc napon át minden nap egy-egy gyertyát gyújtanak. A Hanukka azt jelenti: avatás. Az ünnepet a Fény szétáradása ünnepének is nevezik.) Jósua hagyományos ázsiai horoszkópja szerint életútjának jósjele az „Önkéntes megalázkodás”, belső személyiségét a „Kirobbanó”, míg külső személyiségét az „Egyértelműség” jósjele határozza meg.

Ebben az időben jelent meg az égen a sumérok által Nibirunak nevezett bolygó, mely 3600 évente tesz meg egy kört a Nap körül, és pályája merőleges a naprendszer pályasíkjaira. Ezekben a napokban az éjszakai égbolton a Jupiter és a Szaturnusz között volt látható, melyek teljes együttállása csak később következett be. A sumér jóslatok már régóta megjövendölték, hogy a Messiás születésének ideje a Nibiru felbukkanásakor jön el. A jelek láttán Simeon így szólt:

– E gyermek sokak romlását és sokak feltámadását hozza majd.

I.e. 6-ban, a Fa Nyúl évében, a Halak csillagképben együtt áll a Jupiter és a Szatur-nusz. Küldöttség érkezik Heródeshez, és tagjai engedélyt kérnek tőle, hogy egy isteni inkarnációt, egy tulkut megkeressenek. A küldöttség Kasmírból érkezett, Sipparon keresztül. Tagjai között a szkíták mindhárom nemzetségének (Sém, Hám, és Apát) főpapjai jelen voltak. Heródes királyi pompával fogadja őket, de amikor megtudja, hogy országában egy próféta született, összeáll benne a kép. Arra a következtetésre jut, hogy Zakariás becsapta őt annak idején, és azért sikerülhettek a próbák egy megbecstelenített templomi szűzzel, mivel valójában Zakariás az apa, és úgy intézte, hogy életben maradjon a leány. Heródes a küldött-ségtől megtudja, hogy mikor született a Messiás, és hogy király lesz belőle. Elküldet Zakariáshoz, hogy mondja meg, hol rejtegeti a fiát. Zakariás viszont valódi fiára, Jahjára gondol, és azt üzeni vissza: nem tudja, ez az asszonyok dolga, ő el van foglalva a templomi szolgálattal. Titokban Erzsébetet és a fiát elküldi az esszénusokhoz, hogy elrejtőzzenek. Erre Heródes megöleti Zakariást másnap hajnalban a jeruzsálemi templomban, az oltár előtt. Reggel az elsőnek érkező rabbi megtalálja a holttestet, kirohan, és elbeszéli mindenkinek, hogy Zakariást meggyilkolták. A betóduló papok azonban nem találják meg a holttestet, csak kiontott vére marad a kövön. Három napos gyász után Simeont választják Zakariás helyére, mivel jóslat szólt arról, hogy ő még megéri a Messiás tanításait. Heródes nem találja „Zakariás fiát”, ezért parancsára elkezdik lemészárolni a két évnél fiatalabb gyerekeket. (Ennek az évnek a jósjele a „Zavarodottság, örvény”.)

Ekkor érkezik váratlanul Heródes udvarába egy perzsa feketemágus, Zephir. Elmondja, hogy az ő feladata megölni a Messiást, rendje az esszénusokat, a Fény Fiait az ellenségének tekinti. Heródes rájön, hogy az esszénus rend becsapta őt. Zephir elmeséli Heródesnek mindazt, amit a napkeleti bölcsek szándékosan elhallgattak előle, nevezetesen azt, hogy kiknek inkarnációja a megszületett tulku.

Először Széth-ként jött a Földre. Eredetileg a Bootes csillagképben, az Arkturusz naprendszer egyik világában élt, mint halhatatlan tanító. Azt a feladatot kapta, hogy a Göncöl bukott népeit a Földre hozza, jó 20 ezer esztendővel ezelőtt. Széth a Földre érkezvén megérti, hogy ezzel halandóvá lett, így fellázad az Orion és a Kilencek Tanácsa ellen. De a Sas fiai legyőzik, és elviszik a Kilencek elé, ahol elmondják neki küldetését, és következő földi megjelenéseinek értelmét. (Az egyiptomi mitológia még őrzi ennek a tanácskozásnak a szónoklatait!) Széth életében két oszlopot állít, a vízöntőig tartó időszak tanait egy kőből készült törvényoszlopra, az utána következő, a tűzözönig tartó időszak tanait egy égetett téglából rakott oszlopra véseti. Így a sémi és a kara népek az Égi Jeruzsálemet a Bootesbe helyezik.

Másodszor Noáh testvérének, Nirnek meddő felesége esik teherbe, aki szégyenében belehal. De sírján egy gyermeket találnak, aki azt mondja: én vagyok a megszületendő. Ő Melkizédek, aki a gyertyagyújtás, a kenyér, és a bor hármasságát vezeti be a rítusok közé. A Melkizédek név azt jelenti: a Papok Királya, a Jupiter Ura. Ekkortól nevezik őt az apa és anya nélküli halhatatlan papnak, Sálem Királyának, az Új Jeruzsálem Királyának. A vízözön előtt ő is megfordul a Mánú által alapított Élet Templomában, őt innen viszik el, nem a Noáh által vezetett népekkel hagyja el a Földet.

Harmadszor az i.e. 8000 – 3000 közötti Tíz Uralkodó időszakában jelenik meg próféta-ként, Zarduszt néven, kb. i.e. 7000 táján.

Negyedszer Abu Rámu, azaz Ábrahám Palesztinába való érkezésekor jelenik meg Melkizédek néven, újra bevezeti a tűzzel, kenyérrel, és borral való áldozás szertartását, és megáldja Ábrahámot. Ábrahám ekkortól tizedet rendel Melkizédek Rendjének.

Ötödször i.e. 1300 táján Jesua ben Lévi néven egy ideig Mózes tantrikus mestere. Mindenki halhatatlannak tartja, és azt írják róla: ő az egyetlen, akit beengednek a Paradi-csomba. Ezt az inkarnációját Indiában máig is tisztelik, mint a Források és Kutak Istenét.

Hatodszor i.e. 800 körül egy papi családban születik Perzsiában, Dávid nemzetségé-ben. Anyja álmában előre látja fia sorsát és hivatását. Mikor megszületik, teste felfénylik. A helyi uralkodó, Durasrav király varázslói meg akarják ölni az újszülöttet, de a főmágusnak elszárad a karja, mikor ráemeli kardját. Egész életén át üldözik, különösen egy feketemágus, akitől csak halála előtt nem sokkal szabadul meg, mikor is egyik tanítványa a mágust megöli. Ennek a sötét lénynek inkarnációja Zephir. A próféta fiatal korában 10 évig él egy különös barlangban, melynek falán csillagképek és bolygópályák láthatóak. Később több uralkodót megnyer tanításainak. Egyszer tanítványaival együtt száraz lábbal kel át egy folyón. A nemesi és papi családok gyűlölik, mert a szegénység és egyszerűség szentségét tanítja, ennek ellenére 77 évig él, és a szent tűzoltár előtt, elmélyült állapotban éri a halál. Ő volt Zarathustra, más néven El-Isa. Halála előtt megjövendöli következő, egyben utolsó inkarnációját, és a bölcse-ket, akik megtalálják majd. Csak egy titkos társaság tudja, hogy ő volt Melkizédek inkarnációja. Feladatuknak tartották, hogy tanításait megőrizték. Később Buddha egyik tanítványa – aki Kis-Ázsiában Pitagorasz néven válik ismertté – lesz a rend feje. Ekkor már nyíltan Melkizédek Rendjének nevezik magukat. Buddha tanainak hatására létrejön egy zsidó rend is, akik magukat Anávoknak, vagyis az Alázatosoknak nevezik, és a pitagoreusok zsidó követői. E rend utódja lesz az esszénusok, azaz „jámborok” rendje.

Hetedszer most született meg, jóslatok szerint „megmentő” a neve, azaz Jósua, Yuz Asaph, vagyis Bódhiszattva.

– Az esszénus rend tagjai elrejtik Jahját, akiről megállapítják, hogy Eli-Jah, azaz Illés inkarnációja. A küldöttség közben megtalálja Miriamot és gyermekét emmauszi József házában. Azonosítják a tulkut, és a Nazír (Megmentő) nevet adják neki, majd közlik Miriammal, hogy Egyiptomba kell a gyermeket vinni, ahol egy alexandriai kolostorban már várják. Ennek egyik oka, hogy eltűnjenek Zephir és Heródes szeme elől, akik vélhetően a pártusoknál fogják keresni őket. A másik ok, hogy akkoriban Alexandria volt mind a buddhizmus egyik központja, mind az egyiptomi mágikus tudás fellegetvára. Iszkandár (Nagy Sándor) volt a város alapítója, aki Buddha által kinyilatkoztatott tanok komoly követőjeként számtalan helyen be-vezette a Dharma oktatását, lévén, hogy az semmilyen vallási gyakorlatot nem üt, viszont tiszta logikával magyarázza a törvényt. Elmondják Miriamnak, hogy a gyermeknek később Indiában kell tanulnia. Simeon segítségével szöknek át Júdeán keresztül Egyiptomba. A főpa-pot ezért Heródes számúzi országából, aki elvonul a sivatagba, s kis idő múltán már mindenki halottnak hiszi. Valójában Egyiptomba megy, hogy Jósua tanításában részt vegyen.

Amikor Miriam az akkor már száz éves Józseffel és a gyermek Jósuával megérkezik Alexandriába, hatalmas földrengés rázza meg a várost, és ledőlnek a templomi szobrok. Jósua jelenlétében elmúlik a város uralkodójának három éves fiáról a megszállottság, így titokban maradhat ittlétük, és megkapnak minden anyagi támogatást. Jósua három ágon kapja első ta-nításait, a buddhista Dharmát, az egyiptomi-görög hagyományokat, és Simeontól az esszénus-héber tanokat. Jósua eljut Memphisbe is, ahol találkozik a főpappal. A memphisi orákulum hasonló jelentőségű volt akkoriban, mint a görög delphoi, vagy később a tibeti nechungi állami jósda. A gyermek rengeteg szertartáson vesz részt. Számtalan csoda is történik a környe-zetében.

I.e. 4-ben meghal Heródes. Simeonnak rendszeresen különös álmai vannak, melyeket minden reggel megfejtenek. Álmaiban különböző betűk és számok jelennek meg, melyek mindig egy-egy szentkönyv valamelyik fejezetére, annak szavaira utalnak. Így elsőnek tudja meg Heródes halálát, de azt is, hogy még nem szabad visszatérniük. Valóban Heródes fiai közt osztják föl a provinciákat, és egyre erősödik a római jelenlét. Miriam egyáltalán nem akar visszatérni Palesztina földjére, de az álmok három év múlva azt mondják, hogy azonnal indulniuk kell haza.

Útközben visszafelé találkoznak Zephirrel. A mágus leül hozzájuk egy fa alá, és be-szélgetni kezd a gyermekkel, de nem képes rájuk támadni. Elképed azon az erőn, ami Jósuából árad, és rádöbben, hogy küldetését nem tudja végrehajtani. Visszatér Perzsiába, ahol érkezése előtt rendjének vezetője iszonyú kínok közt váratlanul meghal. Mikor megtudják, hogy nem végezte el feladatát, a rendfőnök hirtelen haláláért engedetlenségét jelölik meg ok-ként, és meggyilkolják.

Palesztinában nazarénusok fogadják be őket. Visszatérnek Mag-har-ret városába, ahol egykor Miriam töltötte kolostori éveit. Jósua itt ismerkedik meg Júdással, akinek születése óta epilepsziás rohamai vannak. Jósuával való találkozása után rohamai többet nem térnek vissza. – Találkozik későbbi tanítványával, Simonnal (Péter), akit kígyómarásból gyógyít ki. – Egy szombati napon sárból 12 verebet formál. Ezt meglátva a helyi zsidók felelősségre akarják vonni. Jósua tapsol egyet, mire a verebek megelevenedve felröppennek és elszállnak. – Más-kor játék közben 7 kis tavat épít, közöttük csatornákkal, melyekben a víz, szavaira és kéz-mozdulataira áramlik. Ezt meglátva egy gonosz gyerek odamegy, és összerombolja az egészét. Erre Jósua egy szavára a gyerek kiszárad és holtan esik össze. A gyerek szülei azonnal hívják Miriamot, hogy lássa, mit tett a fia. Jósua azt mondja: méltó volt a halálra, hisz lerombolta a művem. Miriam fél, hogy a tömeg rájuk fog támadni, így Jósua megrúgja a holttestet, mire a gyerek fölkel és elszalad. – Ebben az időben Jósua sokakat megátkozik, mire azok meghalnak. Akik bepanaszolják, azok megvakulnak. A gyermek megzabolázásának érdeké-ben szigorú farizeusokhoz íratják be tanulni, hogy ne átkozni, inkább áldani tudjon. De ő kezdi tanítani a tanárait, s azt mondja:

– Én fentről jöttem ide, hogy megátkozzalak és felfelé hívjalak benneteket, ahogy Az parancsolta, aki miattatok küldött engem.

Ebben a pillanatban mindenkiről elmúlt az átok, a vakok újra láttak, a halottak pedig feltámadtak.

Három fő tanítója közül Zákeus – miután Jósua kifejti neki a héber betűk leírásában a vonalak elhelyezkedésének hieroglifikus értelmét – döbbenten így szól: ez a gyerek még Noáh előtt született! Ekkor Jósua elmeséli Zákeusnak, hogy negyedik földi életében Ábrahám környezetében már találkozott vele.

Második tanítója a gyermek tudását látva elzavarja őt. Harmadik tanítója, egy magas rangú farizeus pedig egyenesen meg akarja verni, mikor egy feltett kérdésre Jósua visszakér-dez. De amint felemeli karját, az elszárad, a farizeus pedig összeesik és meghal.

Jósua még nincs tizenkét éves, amikor az öreg József megrendelést kap Jeruzsálemből egy trón elkészítésére. Azonban a trón nem sikerül. Jósua a rajzokat nézegetve megtalálja a hibákat, majd keze érintésével a megfelelő méretűekre alakítja a darabokat. Később a Jordán

partján esszénus szerzetesek megdöbbenve látják, hogy a gyermek a folyó vízfelületén orosz-lánokkal játszadozik. [...]

Zsidó szokás szerint a fiúkat akkoriban 12 esztendőskorukban bemutatták a templomban, ettől kezdve a vallási közösség teljes jogú tagjai lettek, és felolvashattak a Tórából. A nazarénu-sok így Jósuát is elviszik Jeruzsálembe. A szertartás után Miriam és a szerzetesek elindulnak vissza, Jósua viszont elkeveredve a tömeggel a főtemplom melletti ún. Pogányok Udvarába kerül, ahol rendszeresen nyílt hitviták zajlottak. Jósua eleinte csak hallgatja a vitát, később azonban maga is bekapcsolódik. A vita éppen azon dől, hogy évekkel ezelőtt a jeruzsálemi kurtizánok pénzadományt ajánlottak fel a főtemplomnak, melyet az akkori főrabbi el is fogadott, s ebből építették a templom környékén a tisztálkodó helységeket. Az egyik vitatkozó fél szerint ezzel meggyalázták a templomot, mivel tisztátalan cselekedetből fakadó pénzt fogadott el a főrabbi. A másik fél erre nem tud válaszolni, mire Jósua váratlanul előlép. Azt mondja, a főrabbi igen bölcs volt, hiszen a tisztátalanságból fakadó pénzt a megtisztulásra fordította. Amíg az embernek teste van, testi szükségletei is vannak, függetlenül attól, hogy éppen egy templomban van, vagy más-hol. Ilyen módon akár a rabbik is tisztátalanul vannak jelen a templomban. Mivel a vitázók erre végképp nem tudnak semmit mondani, megkérdezik tőle, milyen jogon szól bele a vitába. Azt akarják, ismertesse a családi vonalát, amire is Jósua természetesen nem tud válaszolni. (Később innen ered az őt ért egyik legnagyobb vád, hogy nem tudja igazolni származását, tehát fattyú, és nem lehet tagja a zsidó közösségnek, még a templom területére sem léphet be.)

De az egyik jelenlévő rabbi elcsodálkozik a fiú bölcsességén, és elviszi magával egy igen szűk körbe, hogy folytathassa vele a beszélgetést. Ebben a körben mindenféle vallás papjai és képviselői jelen vannak, többek közt Orisszai Rávana indiai herceg. Három napig tart a beszélgetés, melynek során mindenféle kérdéseket intéznek hozzá. Amikor a Messiás kilétéről kérdezik, kiderül, hogy tökéletesen ismeri az Ószövetség írásait. Ez azért is meglepő, mivel hajdanán az eredeti, száznegyvenöt kötetből hetvenhetet azonnal a szóban átadandó tanítások közé soroltak, így a hozzáférhető írásokban nem szerepeltek. (pl. Bel és a Sárkány könyve, Ezdrás könyve, Tóbiás könyve, Judit könyve, A három szent gyermek dala, stb.) Kérdezik Jósuát asztronómiai tudásáról is, mire ő „feltárta a szférák és égitestek számát, a bolygóerők természetét és hatásait, harmonikus és diszharmonikus kapcsolataikat, előre- és hátramoszgatásuk értelmét, és a különböző számítási mód-szereket”. Egy másik bölcs orvoslási és természettudományi ismereteiről érdeklődik, mire ő ki-fejti „a fizikát, metafizikát, az északi és déli félgömb csillagképeit, végigmondja a test erőit, nedveit, és ezek hatását, a végtagok, csontok, vénák, artériák, és az idegek számát, a meleg-hideg és nedves-száraz hatásokat, és azok következményeit, valamint hogy miképpen hat a lélek a testre, annak érzékeire és erőire, miképpen jön létre a beszéd, a hang, és a vágyakozás, végül más alkímiai témákra, és a keletkezés és elmúlás törvényeire tér rá”.

A három nap után több rabbi mesterének nevezi, s tanakodni kezdenek, hogy kinek az inkarnációja a gyermek. Közben Miriam és a szerzetesek mindenhol keresik őt. Mire rábukkannak erre a templomra, Jósua már nincs itt. A bölcsek közlik Miriammal, hogy Orisszai Rávana herceg magával vitte Indiába, mint tulkut. Miriam nagyon megijed, de eszébe jut a jóslat, miszerint fiának Indiában kell tanulnia.«

Az írás részletesen foglalkozik tanításával, beavatásával és tanításának állomásaival:

»A következő tizenkét év a Chakrasamwara-tantra gyakorlásával telik, mely szigorú mestertanítvány kapcsolatot feltételez. Hagyományosan ennek a tizenkét lépcsős beavatási

rendszernek az első lépése mindig az, hogy a tanítvány különböző látomások alapján megke-resi mesterét, aki a találkozáskor szatori-szerű élményt okozva felvillantja a tanítványnak elkövetkezendő pra-xisát. Esetünkben ez történt Bodhgyában, a bódhi-fánál.

A második lépés, az Eglényegűség tana, azaz minden dolog egységének átélése, melynek végső próbája, hogy a tanítványnak lobogó tűzbe kell lépnie, ami nem égetheti meg, mivel egy övele.

A harmadik lépés az Elkötelezettség tana, melynek gyakorlása alatt a tanítványnak ala-mizsnából kell élnie, kiteve magát az emberek gúnyjának, veréseinek, de hite, elkötelezettsége a tanítványságban nem inoghat meg. E harmadik lépésből a Mester kézrátételes felavatása vezeti át a tanítványság magasabb fokára.

Ekkor Padmával (Gábiel) már a Himalája magas hegyei között járnak, itt kezdi el tanulni a negyedik lépést, a Lelki hő, a Tu-Mo gyakorlatát. Ehhez a csakrák ismerete tartozik. Ennek a fokozatnak az elérését azzal bizonyítják, hogy igen nagy hidegben, gyakorlatilag ruha nélkül napokig képesek életben maradni.

Az ötödik lépés a Látszattest tana, melyhez a vezetékek működéséről és az auráról szóló tanok tartoznak. Itt minden formát – a saját testét is – illuzórikusnak fog fel a tanítvány, s akaratával szabadon bánik a fizikai világ tárgyaival. (lebegés, vízen járás, tárgyak mozga-tása, megsok-szorozása, stb.)

Hatodik lépés az Álomtan és annak hét szintje. Ezek a szinteken megtanul akaratlagosan és ébren álmodni, végül az álomszféra segítségével előrelátni a soron következő nap eseményeit. Ezt a három lépést ismét a Mester kézrátételes avatása zárja.

A hetedik lépés a Tiszta Fény tana, mely az álom és ébrenlét határán a Tiszta Fény megélése, azaz valódi meditációs állapot álélése és az abban való minél hosszabb tartózkodás. Ennek a lépésnek végső foka az, amikor a gyakorlónak nincs szüksége alvásra.

Nyolcadik lépés a Powa, a Tudatáthelyezés tana. Ennek a gyakorlatait titokban kell tartani, ezért az alacsonyabb szintű írásokban a Powát szándékosan a más világokba való át-kerülés gyakorlatával azonosították, holott ez még csak a gyakorlat egyik fele. Viszont így a tanítvány valóban megismerkedhet számtalan egyéb világgal és testetöltési lehetőséggel. Meditatív állapot-ban – mint a történelem minden prófétája tette is – ellátogathat ún. Paradicsomi helyekre, ahol akár tanításokat, vagy próféciákat kaphat. Ennek ugyancsak két fajtája van, egy aktív és egy passzív módszer. A tudatáthelyezés gyakorlatának második fele a jelen világgal foglalkozik. Végső formájában a gyakorló képessé válik pl. a démonűzésre.

A kilencedik lépés a Feltámadás és feltámasztás tana. Ez a legmagasabb szinten saját holttestének feltámasztása, a fizikai testbe való visszatérés, és az evilágban már ismert istenségként való megjelenés szintje. Ezt nevezik az írások a „templom lerombolásának és újraépítésének”. Ezek után képes egy elhalt személy szellemének jelenlétét érzékelni, s megfelelő feltételek közt visszahívni azt testébe, azaz feltámasztani. Ezután a harmadik kézrátételes felavatás következik, mellyel átlép a tanítvány az utolsó három lépés területére. Ez a kozmikus szinten való mes-terré válás három lépése.

Ennek első szintje, azaz a Chakrasamwara-tantra tizedik lépése a Vég nélküli Gyönyör tana. Ennek gyakorlata nyomokban sem hasonlít a földi értelemben vett szexualitásra, ez egy

magas szintű jóga gyakorlat, mely laya-jóga, shakti-jóga, stb. neveken maradt fenn az ázsiai hagyományban. Első része a megfelelő partner kiválasztása az ún. vajrayána viselkedési mód alapján, mely szerint a partner az aktus idején nem menstruálhat, nem lehet kellemetlen szaga, nem lehet beteg, „s amikor a vágytól megmámorosodik, ne érezzen szégyent, s ne fogja magát vissza jögi-partnerével szemben”. A második rész az ún. négyféle gyönyör megtapasztalása, az életerő leáramlásának, megtartásának, fölfelé áramlásának, s végül szétáradásának átélése. Ennek követ-keztében a jögi felszíni csakrái megtisztulnak, aurája megváltozik. A harmadik rész az ún. végnélküli gyönyör átélése, mely a függő keletkezéstől való megszabadulásnak, a tizenkét nidána felosztásának pillanata, a teremtés megtapasztalása. Ezzel eltűnik a szenvedés utolsó csírája. A gyakorlat szigorú előírások szerint, meghatározott légzéssel, stb. zajlik. (Anyaga nem nyilvános, az erről megjelenő könyvek általában nem korrektek! A gyakorlatok átadása szigorú fogadalmakhoz van kötve, így a publikálásával járó fogadalomszegést egyet-len valódi mester sem vállalja fel.)

A tizenegyedik lépés a Mahamudra, a Nagy Szimbólum tana, a teremtés mandalájának átélése, a tiszta éberség útján való megvilágosodás gyakorlata, ahol a tanítvány saját magát, mint ok nélkülít, önmagától létezőt tekinti, és a folyamatos éberségen kívül nincs semmilyen gyakorlat, amit végezne.

A tizenkettedik lépés a Bardó tana, a halál utáni Köztes állapotról szóló tanítás, melynek során a fizikai létet, az álombeli létet, valamint a meditatív átélést is, mint köztes állapotot szemléli a tanítvány, majd mestere végig vezeti a halál és születés közti fázisokon.

Mindezen utak bejárása után Jósua valóban a Kozmikus Tudományok Mestere lesz. Későbbi életében és cselekedeteiben számtalan helyen alkalmazza ezt a tudást.

E tizenkét év során Jósua Padmával elvándorol Bodhgayától Kasmírig, onnan a Brah-ma-putra mentén Cetangig, a Yarlung dinasztia fővárosáig, majd egészen a Belső-Mongóliá-ban lévő Ordoszig, mely a vízözön előtti – Mánú alapította – Élet temploma helyén áll. Itt avatják a Koz-mikus Tudományok Mesterévé. Itt olvashatja el a nágák Szent Sugallatú Iratait, a Naacal-táblákat, tanulmányozhatja Mu-föld történetírását és szent könyveit.

Visszaútván Cetangban beavatják a Mánú-féle törvényekbe.

Mindez i.sz. 23-ban, a Víz Bárány évében történt. Jósua ekkor 30 éves.

I.sz. 24-ben, a Fa Majom évében egy látomásában megjelenik anyja, amiből megérti, hogy vissza kell térnie Jeruzsálembe, beteljesíteni másik küldetését Sém (Szem) népeinek tanítójaként. Akkoriban a sémi népek Kasmírtól Júdeáig mindenhol megtalálhatóak voltak. (Ilyenek pl. a ka-zárok, akik Erdélybe behozták a szombatolást, a sabbath megtartását.) A Kö-zel-Keleten már csak két törzs él, Júda és Benjámín törzse. Még i.e. 600-ban két törzs, Néfi és Lámán népei elhajóznak Amerikába, ahol ezer éven át élnek, gyakorlatilag kihalásig. Erről az ezer esztendőről szól az utolsó királyukról elnevezett Mormon Könyve, melyet a király fia, Moróni állít össze és véset arany lemezekbe. A többi törzs szent helye Kasmír volt, melynek jelentése Földi Paradicsom. Ké-sőbb a muzulmánok a Boldogok Völgyének is nevezik.

Jósua először Perzsiában kezd tanítani. Itt mágikus harcokba bonyolódik az egykori Zephir rendjével, akik őt Zarathustra „fiaként” emlegetik. Ez i.sz. 25-ben, a Fa Kakas évében történik. Ennek az évnek a jósjele az ázsiai asztrológiai rendszerben a „Gonosz mágia”.

Perzsiában újra bevezeti Zarathustra tiszta tanait, majd Sáhör földjére megy, ahol az ottaniak buddhista főpapként fogadják. Végül 33 évesen, i.sz. 26-ban megérkezik Galileába.

Ahhoz, hogy érthető legyen mindaz, ami életének legismertebb néhány évében történik, vissza kell nyúlnunk Buddha idejéig.

Régen a szkíta népeknél mindig a szakrális király volt az uralkodó, a hatalom – akárcsak Tibetben – a főtemplom orákulum-rendszerére alapult. Palesztinában a Tan különböző tanítási módszerei alapján elkülöníthető rendek működtek. A szadduceusok egy Salamon által kinevezett Cadok nevű főpaptól származtatták magukat, ők a főpapi arisztokrácia. A farizeu-sok – az elkülönülők – nevüket onnan kapták, hogy vallásosságukkal és tisztasági törekvése-ikkel elkülönültek a néptől. A rekhábiták olyan zsidó nemzetség, mely megtartotta nomád, sátoros életmódját és til-totta az alkohol fogyasztását. A nazoriták az aszkéták voltak, akik fogadalmat tettek, hogy életüket a Mózes negyedik könyvének hatodik részében előírt szabályok szerint élik, vagyis tartózkodnak a hústól, a bortól, és hajuk nyírásától. A szamaritánusok egy Szamária vidékén élő közösség volt, akik szemben álltak a jeruzsálemi szentély főpapja által vezetett zsidó egyházzal. Csak Mózes Öt könyvének és Józsué Könyvének egy, a hivatalos zsidó szövegtől eltérő változatát tekintik szentírásuknak. Központjuk ezért nem Jeruzsálemben, hanem a Garizim-hegyen állt.

I.e. 150 körül egy Jonathan nevű főpap kerül a jeruzsálemi főszentély élére, akiről később kiderül, hogy nem valódi föl Kent, és így megszenteltelenítette a templomot. Ez a főpap új, világi célokat hirdet, melynek hatására több iskola leszakad a jeruzsálemi vonalról. Magukat ettől kezdve az Új Szövetség iskoláinak nevezik, a jeruzsálemi vonalat pedig „hamis vonalnak”. Az Új Szövetség iskolái az Izaiás jóslataiban megjövendölt három prófétát várják. Jóbot – Shákyamunit – el is fogadják az elsőnek.

Ugyanis Jeremiás még i.e. 587-ben, a „Megfontoltság” évében – előre látva a jövőt – elviteti az eredeti frigyládát Kasmírba, és felépítik a kasmíri Salamon-templomot az őrzésére. (Frigyládája egyébként sok szkíta népnek – még indián törzseknek is – volt. Ebben tartották a nép uralkodójának koronáját, hatalmi szimbólumait, és a nép hagyományait, arany lemezekre vésvé. Az ilyen ládák előtt tették az esküet is, mivel ezek előtt nem lehetett hazudni.)

A Fa Disznó évében – i.e. 586-ban – Nabukodonozor babiloni király elfoglalja Jeruzsálemet. Júda és Benjámin törzseinek nagy részét áttelepítik Babilonba, feladatuk a város templo-mainak újjáépítése lesz. Itt lép fel prófétaként a Fém Sárkány évében Ezékiel, akit egy hatalmas vimánán – „tüzes szekéren” – elvisznek a szkíta népek akkori összes szent helyére, majd megmutatják neki a jövő képeit, köztük az eljövendő nagy prófétát, Jóbot, s a megpróbáltatásokat, amelyeket éppen ekkoriban kellett kiállnia. Ezékiel megérti, hogy nem véletlenül kerültek a törzsek keletre. Be kell olvasztaniuk tanaik közé Jób tanításait, s a fő cél mostantól a Föld elhagyása. De Jóbot, azaz Buddhát sokan nem fogadják el prófétának.

Mikor Júda i.e. 164-ben újra önálló királyság lesz, a világi hatalom azoknak a kezébe kerül, akik Jób tanai helyett a rómaiakat választják. (Ez ekkor már egy egyiptomi-görög-szír tanítási vonal.) A főpapságnak nem célja a Föld elhagyása, megtagadja saját szkíta származását is. Rómával egy új világmentes ideológiáját kezdik kidolgozni...

Az eredeti sémi tanítási rendszert a Tökéletesség Útjának nevezték. A „Szent Névtől” vettek menedéket, mely kimondhatatlan volt, mert tilos volt kimondani, és csak kevés beavatott ismerte valójában. Ezt nevezték a Hatalom Igejének, mellyel akár feltámasztani is lehetett.

A Tökéletesség Útjának négy ún. arkangyali iskolája létezett.

Az első Miháel arkangyal vonala volt. Ők voltak Zadok fiai, a Fény Fiai, vagy Melkizédek rendje. Tagjai a sámán-nemzetséghez tartoztak, egyik águk a Próféták Rendje volt. Mind tulkuk – tudatos inkarnációk – voltak, a törvény felett álltak, még a szent napokat sem kellett betartaniuk. Jóslatok jelezték születésüket, a Rend tagjait már gyermekkorukban megkeresték. Ez volt az ún. Guru-vonal, melynek névsorát a szertartásokon végig recitálták. Ők voltak a Szövetség Hordozói. (I.e. 150-ben a történelemben először a főpap nem a tulkuk közül kerül ki.) A Rend tagjaira a Messiási Törvény vonatkozott, melynek fontos része volt az utolsó idők jelei-nek ismerete. Ők a hagyomány tanítási vonalainak vívői voltak, ismerték az égi világokat, gyak-ran el is vitték őket ezekre a helyekre.

A második Gábriel arkangyal vonala volt. Ők voltak az Áron-papok, a Bírák testü-lete. Az ő törvényüket nevezték később Damaszkuszi Törvénynek. Ez a Háború Törvénye és a Straté-gia Művészete. Mindig hét Áron-papnak kellett a seregek előtt mennie – szkíta szokás szerint. Ők voltak a Táltosok Rendje, akik a Miháel-féle törvények tökéletes ismerői és a vi-lági hatalom gya-korlói voltak. Épp ezért rájuk nagyon szigorú szabályok vonatkoztak. Ha egy pap hibázott, akár tíz év megtisztulást is róhattak rá, csak utána folytathatta hivatását. Akkor lehetett valaki Áron-pap, ha legalább egyszer volt elragadtatása – látomásban, vagy fizikailag.

A harmadik Száriél arkangyal vonala volt. Ez volt a Lévi-papok rendje, feladatuk a nép tanítása, a Szentírás felolvasása és magyarázása volt. Törvényük a Közösség Törvénye, ők a garaboncok, (kara bonc) akik tanulnak és tanítanak, valamint példát mutatnak. A világi hívők, szerzetesek, és mesterek életmódját és kötelességeit az ő törvényeik tartalmazzák. A Lévi-papoknak nincsen felhatalmazásuk házasságkötésre, s nem ítélezhetnek másokon.

A negyedik Rafael arkangyal vonala volt. Ez volt a Gyógyítók Rendje, mely nem tartozott bele az előző három hierarchiájába. A gyógyító erő informatikai tanai nem engedték meg, hogy a Rend tagjai politikával, vagy más világi ügyekkel foglalkozzanak. Tanításaik forrása a Kígyó-csillagkép egyik világában az ún. Orvosmester (Baishajyaguru) Hagyományában található.

Az Új Szövetség iskolái megtartják a négy vonal tanításait, de ők világi hatalmat már nem gyakorolnak. Viszont Buddha – Jób – tanait Ezékiel jóslatai alapján felveszik a tanítások közé. Így az Esszénus Rend is a fenti négy vonalat követi, s Ezékielt tartja alapító mesterének. Gya-korlatuk a Rafael-féle vonal, életüket pedig a Theraváda-buddhista szabályok szerint ala-kítják ki. Az esszénus főpapnak mindig el kell sajátítania a Meditáció Könyvét, s a negyven napos sivatagi elvonulások révén válik valódi főpappá. Csak ő ismerheti Ezékiel próféciáinak titkos jelentését. A Rend tanításai szerint Mózes, halála után a Nyugati Paradicsomba, a Tiszta Földre került, melyet ők az Almafák Szigetének neveznek. Ezen a földön „soha nem esik hó, nem perzsel a hőség, nem dülnek viharok, a megtisztult lelkek fénylő üvegpalatákban laknak, s tüzes kerekeken közle-kednek”. Az Új Szövetség iskoláinak célja ezen világ elérése. Gábriel – Padmaszambhava – is innen származik.

(A „tűzkerék” tanítása a Merkabah-hagyomány, melynek átadására igen szigorú sza-bályok vonatkoztak. Annak idején Eli-Jahot – Illést – egy merkabah elviszi a Fölről, de egy napra vissza-engedik. Jeruzsálemben a papok éppen a Merkabah-tanításról vitatkoznak. Ekkor nagy meglepe-tésükre Illés odalép hozzájuk, s elmondja az igazságot. Ezért később igen szigo-rúan

megdorgálják az égiek. A Törvény szerint ugyanis csak mester-tanítvány viszonyban lehetett erről beszélni, egyszerre csak egyetlen tanítványnak, és kizárólag akkor, ha a tanítvány úgymond jó kérdést tett fel a dolgról.)

Az esszénusok napkeltekor a kolostor keleti kapujában végeztek szertartást, emiatt a jeru-zsálemi főpapok bálványimádónak nevezték őket. Az esszénusok viszont a hús-áldozatot vetették el, mondván, hogy az Istenség – Jób tanításai szerint – ilyet nem kívánhat. Fehér köntösben jár-tak, így a jeruzsálemi templomokban fehér köntöst akkoriban nem lehetett látni. Ünnepeiken fo-lyamatosan eljátszották az Új Szövetség próféciáit egészen az apokalipszisig, sőt annak lezajlását is. Ezzel a misztérium-játékkal szabályosan programozták a jövőt. Ehhez új időszámítást vezettek be, az új évet mindig Merkúr napjával – szerda, Budhwar – kezdték, így minden évben minden ünnep ugyanannak a bolygónak a napjára esett. Mint látható, a tiszta Tan letéteményesei ekkortól már a Közel-Keleten az esszénusok, a pitagoreus Melkizédek Rendje, s mindazok, akik Ezékiel nyomán Jóbot elfogadják a megjövendőlt első prófétának. Ők együtt az Új Szövetség iskolái.«

Ezek után a könyv Jósua (Jézus) tanításának állomásait „A Szív Tana”, „A Fejsze Tana”, „A Kereszt Tana” néven tár-gyalja.

»Galileába való visszaérkezésekor – i.sz. 26-ban – senki sem ismeri föl, ezért Jósua úgy dönt, hogy nem fedi fel kilétét. Rejtőzködni próbál, míg ki nem derül számára, hogy mi a fel-adata. Egy napon azonban összetalálkozik Júdással, aki akkor már tanult filozófus, asztro-lógus, és a Zelóták mozgalmának kiemelkedő alakja. Júdás eredetileg nagybátyja üzlettársa-ként tíz évig volt kereskedő, de egy nap megrágalmazták, hogy vérfertőző viszonyban van nagybátyja felesé-gével. Az asszony ezt meghallva felakasztotta magát, Júdás pedig beállt az ebjoniták közé, és hét évet töltött az esszénusok szegénységi fogadalmat tett rendjében. Rend-kívül művelt ember volt, kereskedői múltja miatt pedig számos nyelven beszélt. Titokban annak az esszénus Simeonnak volt tanítványa, aki még annak idején Jósua horoszkópját elké-szítette, s tanította a gyermekeket Egyiptomban. Ebben az időben már Simeon nagyon öreg, így nem ő a főpap, de ő a Hóreb szent hegyének őrizője, akit csak a Hegy Öregének nevez-nek.

Júdás elviszi Jósuát Magdalénához, akit érkezésükkor éppen meg akarnak kövezni. Mag-daléna kurtizánként szombatokon is fogadott vendéget. Jósua megvédi őt („az vesse rá az első követ, aki maga büntelen”) s ezzel akaratlanul is kimondja első tanítását. Magdaléna, miután el-múlik az ijedtsége, nekiesik Jósuának, hogy hol volt ennyi ideig, már rég halottnak hitték. Mag-daléna tulajdonképpen gyermekkoruktól szerelmes Jósuába. Júdás biztatni kezdi, hogy tanítson, ő majd egyengeti a dolgait, hisz Simeon elmondta neki, milyen jóslatok szól-nak Jósuáról. De Jósuának ez így egyszerre sok, nem igazán akar szembeszállni az itteniekkel, így éjszaka elszö-kik, és kimegy a sivatagba egy ebjonita közösséghez. Érkezésekor egy öreg szerzetes fogadja és elszállásolja a kunyhójában. Másnap reggel a szerzetesek hívják, hogy vegyen részt ő is mesterük temetésén. Mikor Jósua meglátja a kiterített öreget, felismeri, hogy ő fogadta előző éjjel. Ezt meg is említi, mire a többiek megdöbbenve közlik vele, hogy akkor az öreg remete már halott volt. Jelnek tartják, hogy a mester átadta neki kunyhóját, és kéri, hogy legyen mesterük. Maradni is akar, de tanításaitól megijednek az egyszerű remeték. Egyik nap többek szeme láttára két kígyó jelenik meg váratlanul Jósua házában, és beszélnek hozzá. Ekkor az egyik szerzetes azt mondja neki: te vagy az Ördög, vagy a Felkent lehetsz. Mindkét esetben távoznod kell innen. Mindez a Tűz Kutya évében történik, melynek jósjelei az „Úr Szava”, illetve a „Rágódás, felőrlődés”. Jósua megérti, hogy már megkezdődött az ő tanítói útja ezen a vidéken. Visszatér Júdához és Magdalénához. Úgy dönt, hogy tanítani fogja a Szív Tanát, a szeretet tanát. Ez volt a Középut

Ösvénye, ezt tanította Buddha is, mely-nek jele a kör. A Nemes Nyolc Mennyei Boldogság tanítása képezte a Szív Tanának gerincét. Ezek: egyszerűség, a szent célért való szenvedés, a tisztaság, a szelídség, az igazság keresése, az irgalmasság, a bé-kesség, és a küzdeni tudás. Ez volt a Hegyi Beszéd lényege, s ebből származott később az Út megidézése című tanítás Tamás apostolnál is, mely a Föltől az Égig, a Szent Lélek megjelenéséig vezetett. Tamás, amikor Jósua nevében áldott, a következőket mondta:

„Jöjj tökéletes könyörület, jöjj szerzetesség szentsége, jöjj, aki ismered a Kiválasztott misztériumát, jöjj, a Nemes Bajnok minden küzdelmének részese, mely feltárja a Teljes Nagyság nagyszerűségét, jöjj Szent Galamb, aki feltárod, ami rejtve van, jöjj Titkos Anya, jöjj, aki fényes vagy tetteidben, s örömet, megpihenést adsz azoknak, akik kötődnek hozzád.” Ezzel gyújtotta meg a gyertyákat, majd utána azt mondta:

„Jöjj, és légy együtt velünk ezen a szeretet-lakomán, melyet nevedben végzünk, melyre hívásodra egybegyűltünk”. Ezzel magukhoz vették a bort és a kenyeret. Ez a szertartás eredetileg esszénus szertartás volt akkoriban, és Melkizédek Szertartásának, a Három Test Szentségének is nevezték.

A Szív Tanához tartoznak a következő bibliai idézetek:

„Tágas a kapu és széles az út, amely a veszedelembé visz, sokan járnak rajta. Szűk a kapu és keskeny az út, amely az Életre visz, kevesen vannak, akik megtalálják.”

„Hogy érthessétek az Égi Országok titkait: akinek van, annak adatik, de akinek nincs, az is elvétetik tőle, amije van.”

„Nem az fertőzteti meg az embert, ami a szájon bemeleg, hanem ami kijön. Amik pe-dig a szájból jönnek ki, a szívből származnak, mert a szívből származnak a gyilkosságok, lopá-sok, pa-ráznaságok, hamis tanúbizonyosságok, és a gonosz gondolatok.” (A buddhista Öt Fogadalom éppen az élet kioltásától, az önként oda nem adott dolog elvételéről, a paráznaságtól, a hamis beszéd-től, és a tudat elbódításától való tartózkodás fogadalmá!)

A Szív Tanához tartozott a könyörületesség, melynek lényege, hogy bűn nincs, csak bűn-tudat: „Azt lehet bántani, aki önmagát bántja.”

Ebben a tanítói periódusban Jósua maga is könyörületes cselekedeteket hajt végre, sok embert meggyógyít, a hozzá fordulóknak pedig a szív tisztaságának tanítását adja. Olyan élet-módra buzdítja őket, mellyel a hétköznapi életükben is elérhetik a szentséget. Az Öt Fogadalom betartása és a Nyolc Mennyei Boldogság a következő öt képességet eredményezi: erős aurikus tisztaság, mely elúzi környezetéből a tisztátalanságot; beszéd-től független kommuni-káció képes-sége; megszelídül körülötte az erőszakosság (pl. állatok nem támadnak rá); halálos mérgek nem ártanak neki; kézzel-áttétellel képes gyógyítani. Ezt eredményezi a Szív Tanának gyakorlása.

A nép azonban – keveseket kivéve – kigúnyolja Jósuát és elfordul tőle. Jósua keserűen megállapítja: senki sem lehet próféta a saját hazájában. Júdas sem érti a kudarcokat, azt mondja neki: erősebb embert vártam. Javasolja neki, hogy keresse fel unokabátyját, Jahját. Jahja gyer-mek-kora óta tagja az esszénus közösségnek, fölismerik benne Eli-Jah, azaz Illés inkarnációját, s törvényeik értelmében 30 éves korától már taníthatna. Azonban előbb el kell

hagynia a kolostort egy régi eset ismétlődése miatt. Jahja éppen Kallirrhoé kolostorában tar-tózkodik, és – engedély nélkül – a merkabahról szóló tanításokat kezdi fejtegetni. Ekkor égi tűzoszlop csap le a kolos-torra, de valójában semmit sem gyújt föl. A rendfőnök azonnal hí-vatja Jahját, s elmeséli neki Illés történetét. Jahja erre azt válaszolja: a rengeteg szabály és a testi tisztaság megtartása valójában nem véd meg a világban lévő gonosztól. A rendfőnök azt válaszolja neki: békességgel elküldelek, szétfeszítetted a kolostori szabályok ketrecét, ez az élet rendje.

Ettől kezdve – mint annak idején Illésként – Jahja fehér teveszőr ruhát visel, „sáskát és vadmézet eszik”, egyedül vándorol és tanít. Jahja a nyári napfordulón született, ami a szkíta né-peknél a vízbe való alámerítés napja volt. Így Jahja hívatása az alámerítés, a vízzel való megtisz-títás lett. Tanítványainak a végső időkről tanít, valamint közli velük, hogy nem ő lesz igazi mes-terük, hanem az, akit neki kell egy napon felkennie.

Jósua a nyári napforduló napján érkezik meg a Jordánhoz, ahol óriási tömeg várja, hogy Jahja alámerítse őket. Jósua csendben leül, s megvárja a naplementét, míg mindenki elmegy. Ekkor lép oda Jahjához, aki először nem akarja alámeríteni, mondván: Te nagyobb vagy nálunk, neked kéne engem alámeríteni. Jósua azonban ragaszkodik hozzá, hogy avassa őt rendje tagjává. Az aláme-rítés után egy fehér galamb ereszkedik Jósuára – ahogy annak idején József-re – amiből Jahja megérti, hogy valóban unokaöccse az, akit vártak. Jósuának még mindig kételyei vannak küldetését illetően. Elmeséli kudarcait, mire Jahja azt mondja neki: Júda fiait csak erővel lehet meg-győzni, szeretettel nem. Azt javasolja neki, hogy menjen el a Hóreb-hegyre Simeonhoz, s végezze el a 40 napos sivatagi elvonulást. A sivatag istene majd válaszolni fog neki. Jósua ekkor magára hagyva gyülekező tanítványait, Júdással elmegy a Hóreb-hegyhez.

Simeon elkészíti neki a Kört, vagyis azt a mandalát, amelyből 40 napig nem szabad kilépnie. A négy égtáj szerint osztja fel, Jósuának pedig a közepén kell helyet foglalnia. Este Jósua, a Chakrasamwara mestere leül a körben. Hajnalban, a kelő naptól előkúszik egy fekete kígyó, és elhelyezkedik a kör keleti negyedében. Az érzékiség, a vágy képei kezdenek peregni előtte, sok-szor Magdaléna alakjában, s próbálják eltéríteni őt útvjáról, illetve kizökkenteni el-mélyüléséből. De Jósua rendíthetetlen marad, mire a képek szétfoszlanak, s a kígyó összeku-porodik a helyén. Ahogy a nap delelőre ér, kilép belőle egy oroszlán. Hirtelen a harag és a félelem legváltozatosabb élethelyzetei kezdenek peregni szemei előtt, sokszor az egykori nága király fenyegető képében, de Jósua nem retten meg. Ekkor a jelenések ismét szétfoszlanak, s az oroszlán letelepedik a déli negyedben. Napnyugtakor egy hétágú fa jelenik meg nyugaton, s előző életeinek képei villannak fel előtte. Végigtekint egész eddigi pályafutásán, de Jósua arra összpontosít, hogy nincs szüksége életeinek gyümölcseire, képes róluk lemondani, mert a Földet elhagyni akarja. Erre a képek meg-szűnnek, s a fa kiszáradva ott marad a nyugati ne-gyedben. Éjszaka megjelenik Simeon, s vízzel és kenyérral kínálja, mondván: legyőzted az ember három legnagyobb ellenségét. Jósua szétszórja a kenyeret, magára locsolja a vizet. Azt mondja, neki negyven napig kell a körben maradnia, nem szegheti meg fogadalmait. Erre Si-meon azt mondja: látod kiálltad a negyedik próbát, méltán tied most már a Föld 153 népe. Vezesd ki híveidet a sötétségből, s pusztítsd el a hitetlenséget a Földön. De Jósuának hirtelen eszébe jut Széth élete, s azt mondja Simeonnak: kard által vész, ki kardot ragad. Csak az egyes emberhez szólhat a Tan, nem a tömeghez. Ha tömeghez beszélek is, mindig az egyes emberhez szólok. Erre Simeon alakja, aki az északi negyedben áll, hirtelen dörgő lángoszloppá változik, s nevetve annyit mond: még találkozunk. Ekkor Jósua kimerülten összeesik. Júdás kezei közt tér magához, akitől megtudja, hogy látomásai alatt letelt a negyven nap. Jósua beszélni akar Simeonnal, erre Júdás közli vele, hogy Simeon

az elvonulás alatt meg-halt. Utoljára még elmondta Júdásnak, hogy Jósua valóban a Felkent, akire vártak. Ezzel az elvonulással elérte azt, amin Heródes hajdan elbukott, s bizonyította, hogy ő Júda népeinek szakrális királya. A jóslatok szerint Jahjának kell fölkennie, ahogy régen is Eli-Jah kente föl El-Isát.

Júdás visszaviszi őt Jahjához, közben kéri, hogy Jósua tanítványa lehessen. Az úton Jósua elmeséli Júdás előző életét, melyben Buddha (Jób) tanítványa volt. Angulimálának – Ujjfűzérnek – hívták, s egy olyan szektának volt a tagja, amely azt tanította, hogyha ötven embert képes megölni szent célja érdekében, akkor eléri a megvilágosodást. Ő valóban el-kezdte megölni az embereket, s ujjait fűzte fel egy fűzérre, innen kapta nevét is. Gyilkosságaiért üldözték, s éppen a negyvenkilencedik ujj megszerzése után találkozott Buddhával. Buddha szavai mélyen megráz-ták, s kérte felvételét a közösségbe. A rendi szabályzat szerint egy gyilkost nem lehet felvenni, de Buddha kivételt tett vele, sőt felelősséget vállalt érte, ezért nem ölték meg üldözői. Angulimála valóban arhattá – szentté – vált, mégis elindultak azok az események, melyek során levezekelte korábbi tetteit. Többször is súlyosan bántalmazták, megverték. Buddha azt mondta neki: hogyha megvilágosodtál, önmagadnak többet már nem okozol szenvedést, de karmadat akkor is be kell teljesítened.

Jósua így folytatta: ebben az életedben valóban egy szent célért miattad fog meghalni valaki. Ő lesz a hajdani fogadalmad szerinti ötvenedik, de ezzel földi adósságaid véget érnek.«

Ez a részlet bizonyítja, hogy Júdás nem volt áruló, mint ahogy azt a Bibliában Pál apostol és az evangélisták beállítják. Jézusnak nem volt célja önként felvállalni a kereszthalált. A zsidó papok cselszövésének köszönhető a keresztre feszítés. Poncius Pilátus helytartó nem akarta az ártatlannak tartott Jézus életét kioltani, ezért küldte vissza a zsidó főpapokhoz, illetve a negyedes zsidó fejedelemhez, hogy békésen egyezzenek meg. A zsidó főpapok azonban Pilátust megfenyegették, ha nem hajlandó Jézust kivégeztetni, nem barátja a császárnak, bepanaszolják és leváltatják; ha viszont megöleti, arannyal teli erszényt ajándékoznak szolgálataiért cserébe. Így Pilátus kényszerhelyzetbe került és nem volt más választása, mint Jézus kereszthalálát elrendelni.

A szerző elérhetősége: wolfkarez@gmail.com

[1] A fény

[2] hagyomány

[3] gör. „mérték”, „zsinórmérték” „erkölcsi norma” – Csel 10,13-15

[4] apokrüphon gör. = rejtett, titkos

[5] Apokaliptika (gör. apokalüpto) felfed

[6] keniták – a madianiták csoportjába tartozó törzs, Palesztinától délre fekszik; Kaint tartják ősatyjuknak.

[7] Krisztus = Khristos gör. - felkent, megváltó; héb. Messiás - trónörökös

[8] A latin nyelvben nem használták a „J” betűt, ezért „I” betűvel írták a „J” hangot

[9] tibeti kolostor, szerzetes-ház

[10] szófejtés, egy szó eredetének magyarázata

[11] Parthia – ókori iráni ország a Kaszpi tótól DK-re. Lakói a parthusok voltak. Méd, majd perzsa uralom után Nagy Sándor hódította meg. Birodalmának széthullása után a Szelenkidák uralma alá került.

[12] Pandar arámi nyelven a kb. a római procurátornak felel meg; a rendre való felügyelet, adóügyek stb. hatásköre

[13] Keresztelő Szent János

[Vissza a nyitólapra](#)